

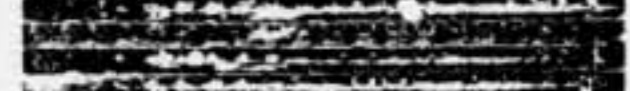
EDITORIAL

LES RESPONSABILITATS DE LES CONGREGACIONS RELIGIOSES

Volem que el ministre de Justícia conegui el nostre aplaudiment a la seva resolució, en decidir-se a fer escatir les responsabilitats que les Congregacions religioses han tingut en l'alçament feixista que martiritza Espanya.

Actuant en un pla d'imparcialitat, tenim la certesa que la fauna monàstica sortirà de la prova extraordinàriament malparada, car les arrels de la subversió dels generals traidors arriben d'una manera directíssima fins als antres tenebrosos de l'Església i de les Congregacions esmentades.

No tractem de formular una acusació concreta i fulminant contra les castes teocràtiques —en elles hi ha un proletariat, una part del qual segurament es troba exempt de responsabilitats polítiques— per la senzilla raó d'ésser aquesta la feina que hom ha encarregat a la Comissió jurídica que haurà de recollir les dades i informar.

Per a nosaltres, el procediment és incomplet. Voldríem que la Comissió no fos tan jurídica i si més popular, la qual cosa podria aconseguir-se admetent-hi la representació del Poble, que ja és major d'edat per a fer justícia, potser l'única justícia que la salut i l'esdevenir d'Espanya estan reclamant.

Començant per ací, començaria el nostre aplaudiment rabios.

No hi hauria lloc a dubtes, els quals —essent possiblement injustificats— sempre són dubtes que actuen d'inconvenient per a creure en el regne de la democràcia i de la mateixa justícia.

CATALUNYA

ORGAN REGIONAL DE LA CONFEDERACIO NACIONAL DEL TREBALL D'ESPANYA

Barcelona, dijous, 2 de desembre 1937

ANY I NUMERO 243

QUATRE COLUMNES JAPONESES AVANCEN VERS NANQUIN

A LONRES I ALS ESTATS UNITS HI HA MOLT DE NERVIOSISME

DEMA LES TROPES JAPONESES DESFILARAN PER LA CONCESSIO INTERNACIONAL

L'ATAC A NANQUIN

Tòkió, 2. — De font semi-oficial es mostra molt d'optimisme davant la imminent ofensiva japonesa contra Nanquín i hom declara que "tot permet prevenir la caiguda de la capital de Xina al poder dels japonesos per a mitjans de desembre o a més tard, per Nadal".

Respecte dels preparatius per a la defensa de Nanquín que efectuen febrament els xinesos, hom

declara que resulten completament irròsica en una guerra moderna, i tota la resistència xinesa s'endarrerarà zoroastriament davant la ciència bèl·lica japonesa.

El Ministeri de la Guerra consueix, per altra banda, que en el moment actual, les forces japoneses avancen vers Nanquín per quatre direccions que hauran convergint a la capital de la Xina abans d'una setmana.

Les tècniques militars dels periòdics declaren que l'assalt definitiu a Nanquín per les tropes japoneses anirà precedit d'una intensa acció, sense precedents, a càrrec de l'aviació i de l'artilleria. — Cosmos.

NERVIOSISME A LA CITY

Londres, 2. — A la City es comprova que augmenta el nerviosisme davant el caos que pren els esdeveniments a l'Extrem Orient, i del qual resulten directament amenaçats els interessos britànics, especialment a Kang-Hai, on els capitalistes anglesos tenen inversions enormes quantitat. Els banquers pressionen el Govern per tal que defensi amb energia els interessos britànics a l'Extrem Orient. Tot amb tot, s'adverteix que els

circles econòmics i financers dubten un xic a aconsellar el Govern. — Cosmos.

VOLEN PROVOCAR INCIDENTS

Moscú, 2. (De Radio Central Moscú.) — Notícies rebudes de l'Extrem Orient declaren que els japonesos han tramés a Kaigan alguns centenars de guàrdies blancs russos, amb el propòsit de provocar incidents amb la República Soviètica de la Mongòlia Exterior. — Cosmos.

LA DESFILADA DE LES TROPES JAPONESES

Tòkió, 2. — Les autoritats japoneses acaben de comunicar que les seves tropes desfilaran demà, divendres, per la Concessió Internacional. — Cosmos.

BOMBARDEIGS

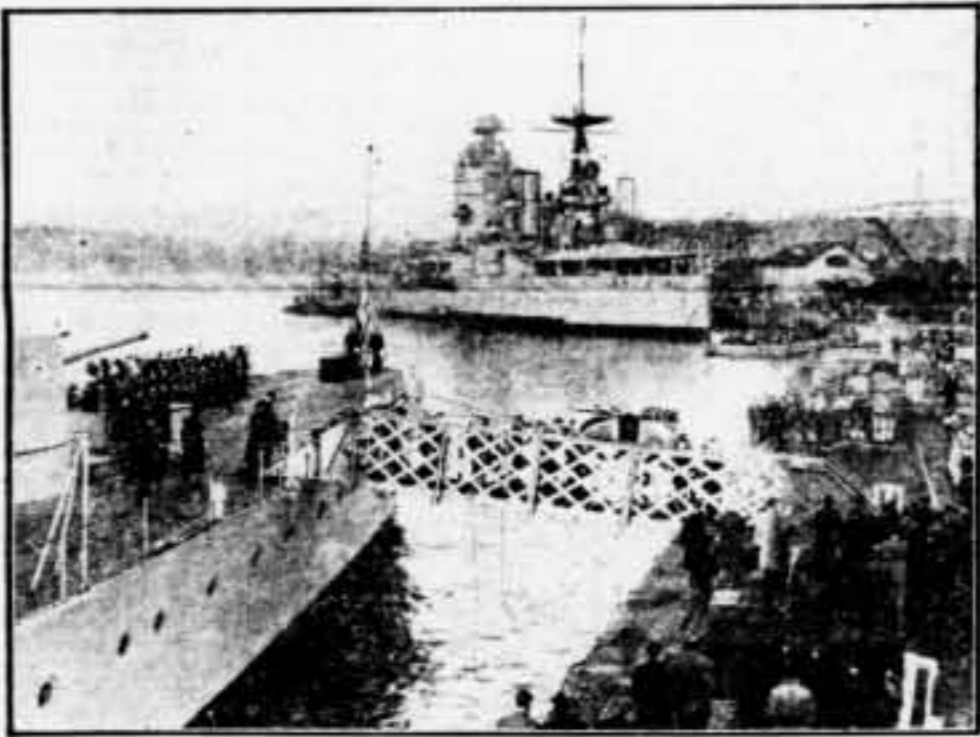
Kang-Hai, 2. — Les autoritats navals japoneses reconeixen que els xinesos ofereixen forta resistència a les forces japoneses que han reben l'ordre d'obrir el camí del Yang Tsé per tal que el riu pugui ésser remuntat pels vaixells de guerra (Segueix a la pàgina 3)

NO ES TENEN POR

L'actriu cinematogràfica Virginia Reid no tem el tigre que sembla que li mossegui el braç. Aquest tigre del Zoo de Hollywood està perfectament domesticat

EL DARRER VIATGE DE MACDONALD

Les despulles mortals de Ramsay MacDonald, mort durant un viatge cap a l'Àfrica del Sud, a bord del «Regina del Pacific», foren portades a Plymouth pel creuer anglès «Apolo». En el gravat veiem el moll de Plymouth en el moment d'ésser tretes de l'«Apolo» les despulles de l'ex-primer ministre britànic

La sentència que han dictat els Tribunals francesos, ha dit el conseller Comorera, declara que la possessió de la potassa és un fet lícit i que les col·lectivitats no són contràries als principis directrius de la legislació francesa

El conseller d'Economia ha rebut els periòdics i els ha fet les següents manifestacions:

«El Govern de la Generalitat acaba de guanyar un piet de gran envergadura, que havia posat en litigi la nostra sobirania i la legalitat del nostre estatament polític i governamental. Per història, d'aquest piet fora ocupat llargues columnes dels diaris, i sobre tot,

traïdador-se a un camp totalment diferent al del periodista. El que interessa, i sobre tot, cal destacar, és que aquest piet, que havia estat plantejat davant un Tribunal estranger, ha estat fallat, pel mateix Tribunal, a favor nostre. I que això, senzillament parlat, equival a la definitiva consolidació del nostre règim autònom des del punt de vista del Dret Internacional, i

que, a més, equival a un èxit sense precedents i assolit per l'única negociació que defensa la representació popular a Catalunya: la Generalitat.

«Es clar, doncs, que com a conseqüència de la sentència dels Tribunals francesos, dictada a Montpellier el 24 de novembre, i el seu defensor un autèntic antifeixista i un tan prestigiós jurista com Henry Torrès, el conseller d'Economia s'hagi vist materialment assetjat pels periodistes.

Joan Comorera ens ha explicat els antecedents:

«Abandonades les empreses per la representació patronal amb motiu de la rebel·lió militar, la Generalitat de Catalunya va fer-se càrrec de la situació, i dedicà una atenció preferent a les obligacions d'aquelles empreses, sempre d'acord amb els seus obrers. Naturalment, aleshores calgué que es promulgessin mesures eficaces per tal com l'obtenció de les primeres matèries no fóa interrompuda. I entre aquestes primeres matèries figuraven —no cal advertir-ho—, les

potasses. De bones a primeres, els propietaris obtinguts foren tramesos al port francès de Sète. Però s'advergué que aquesta primera partida fou embargada, tot just arribada; i igualment succeí amb les successives, en virtut d'una sèrie de demandes judicials interposades pels representants dels Consells d'Administració de les empreses anteriors.

L'important —segueix dient el conseller d'Economia— és ben bé això. És, dit amb tota la sensibilitat del Món, que hom ha assolit el piet de forma absolutament favorable a la Generalitat de Catalunya. Així ens trobem que l'embargament que pesava damunt aquelles matèries ja ha estat aixecat i el nostre Govern autònom pot seguir consistint lliurement amb el producte de les mines.

«Així, la producció anual de les nostres mines deu representar una altra veritablement digna d'ésser tinguda en compte —digne d'un dels periòdics.

(Segueix a la pàgina 3)

LES GESTES DEL FEIXISME ITALIA A ESPANYA

EL PRIMER AVIADOR ITALIA CAIGUT A ESPANYA MORI EL DIA PRIMER DE SETEMBRE DEL 1936 OFICIALMENT, EL TOTAL D'AVIADORS ITALIANS MORTS ES DE TRENTA-CINC

Roma, 2. — De l'enviat especial de l'Agència Fabra.

Novament a Itàlia la propaganda a base de la guerra a Espanya. En alguns cercles diplomàtics es feien la il·lusió que, amb motiu de les negociacions anglo-italianes tanques venides assumades, Roma volia mostrar-se prudent i abandonar la propaganda exagerada o inhàbil que tant antigament s'ha valgut a Espanya.

Però per motius que desmentim, però que han detestat un abast polític determinat, novament periòdics, revistes i tribunes feixistes torcen a parlar d'Espanya, a cantar les gestes i heroicitats dels «fascis» a Espanya. En primer lloc s'anuncia oficialment que en error de les batalles a les quals han participat els legionaris italians que hi ha a Espanya, seran donats els noms de Guadalajara, Bilbao,

Màlaga i Santander, als carrers adjacents a la caserna de les Milícies. La declaració oficial es succeïa: a Roma, Guadalajara serà també testimoni d'orgull i victòria per als italians i per a la futura història d'Itàlia.

No és naturalment, aquest acte feixista l'únic que erida l'atenció. El periòdic «El Messaggero», organ extremista del feixisme, comença tota la seva primera pàgina, la pàgina italiana, a «l'adloc» italiana al cel d'Espanya. Publica una llista d'aparells abatuts pels aviadors italians, la qual, no cal dir que conté xifres atzerrades. Publica la llista dels aviadors morts, nom per nom, amb el grau i batalles en què prengué part. El primer aviadore italià caigut a Espanya morí en primer de setembre del 1936, és a dir, un mes i mig després de l'atacament de Franco. Llavors ar-

ribaven a Londres protestes de no intervenció de l'Itàlia i Alemanya publicaven notes dirigides als qui dubitaven de la seva bona fe per a salvar Espanya. El 25 d'octubre fou una mala data per als aviadors italians: en moriren set. El total d'aviadors mort a Espanya s'eleva a 35, oficialment.

En aquesta pàgina es troba el testament de l'aviador Luigi Lodi, escrit abans de sortir de Trieste, el dia 13 de desembre del 1935, i les crides als legionaris italians del fundador del Terç i comandant de l'aviació espanyola. Finalment al costat de les fotografies de combat aèria figura l'insubstitutable missatge de Gabriel d'Annunzio, que comença així: «L'aviació legionària és una d'aquestes forces imprevistes que sorprenen els esdeveniments mateixos, creació de mort, creació de vida que domina les mateixes for-

ces que la constitueixen, força que transfigura totes les lluites i exalta tots els prodigis de valentia amb un sol acte de fe en el sacrifici, és a dir, en la més alta de les vocacions terrestres.»

PROTESTES

Estambul, 2. — La Premsa turca renova les seves protestes contra una mesura atribuïda a les autoritats franceses al Sandjak d'Alexandria. La irritació ha arribat fins als cercles universitaris que organitzaren un miting davant el monument a la República que la policia dispersà perquè no estava autoritzat previament.

Amb tot, obtingueren l'autorització d'organitzar el divendres una reunió on pronunciaren discursos els representants de les diferents organitzacions polítiques. — Fabra.

COMMEMORACIO PATRIOTICA

Belgrad, 2. — Amb motiu del XIX aniversari de la formació de Iugoslàvia (Eslovàcia del Sud) s'han celebrat nombroses commemoracions patriòtiques a Sèrbia, Croàcia i Eslovènia. — Cosmos.

HA MORT EL PORTA PORCHIN

París, 2. — Aquesta matinalada ha mort el brillant poeta Raül Porchin, membre de l'Acadèmia Goncourt. — Cosmos.

EL GOVERN BRITANIC HA DECIDIT ESTABLIR UNA BASE AERIA NAVAL FIXA A SINGAPUR, PORT DARWIN I HONG-KONG D'AQUESTA MANERA SERAN GARANTIDES LES COMUNICACIONS AMB ASIA I OCEANIA

Londres, 2. — Notícies oficials declaren que l'Almirallat ha decidit establir d'una manera fixa, a la base aèrio-naval de Singapur, dues divisions de cuirassats del tipus «King George V».

A Singapur són activats enormes treballs de fortificació i se construeixen reduïdes subterrànies amb poderós material ofensiu, dipòsits subterrànies d'armament, municions, quèrteres i combustible i refugis anti-aeris.

El sistema defensiu britànic a l'Extrem Orient no recollirà únicament en la formidable base de Singapur, sinó també en les que seran construïdes ràpidament a Port Darwin (Austràlia) i Hong-Kong.

Es té en compte que en el moment que les tres bases hagin restat ultimades, es trobarà completament garantida la seguretat de les comunicacions entre totes les possessions britàniques d'Àsia i Oceania, i d'aquestes amb la Mediterrània, almenys fins a l'entrada del Golf Pèrsic. — Cosmos.

PERFILS

HI HA CONCESSIONS QUE NO HO SON

Hom dit manta vegada que el Poder era l'expressió exacta de la Força organitzada i, per tant, l'instrument de plasmació d'un Dret. Sobretot quan aquells qui en tenen les regnes a les mans fonamenten en un veritable sentit de justícia igualitària la teoria econòmic-política damunt la qual recolza el Poder.

Aquesta circumstància política governamental l'hem viscuda a casa nostra després dels fets de juliol. Fou una experiència viscuda a ritme accelerat, sota una imprevisió constant per no haver aconseguit prou bé en la medalla de l'organisme que dirigim. La manca de fusió totalitària, el fet de creure més del compte que solament hi érem de pas, que ben aviat podríem prescindir del Poder, ens portà a la situació que vivim ara.

Si haguéssim tingut la necessària visió històrica, possiblement hauríem deixat de banda certes preocupacions abstencionistes i, conseqüentment davant les noves realitats, seguiríem essent l'èxit de la situació revolucionària. Tot ens ho permetia, i, més que altra cosa, els interessos de la classe treballadora davant una guerra essencialment política, de lluita de classes. I compte que no sofístem res, gens ni mica; no hem nascut per a aquesta feina.

A més a més, no havien d'espantar-nos les concessions a fer. La flexibilitat és llei bàsica de la funció de Poder, i l'avantatge justament es troba en això: que aquell qui fa una concessió a l'altre, la pot condicionar i controlar en tot moment. És l'acceptació temporal, per pròpia voluntat, d'un ajut, d'una col·laboració política que, encara que sigui més o menys incompatible, és necessària per exigències momentànies. I llavors la concessió no hauria pogut esdevenir mai una possibilitat de desplaçament, car hauria quedat més enllà de la base, dintre la seva natural i limitada àrea d'acció.

Però les coses han anat com han anat, i no és convenient perdre'n en lamentacions i precors. Surt més a compte hilar més prim, comprendre els problemes que ens pot plantejar la reconquesta de les posicions agudades en relació amb les forces d'altre. Pel bon concert dels interessos generals del nostre país, creiem que no podem tenir més durada els confinaments injustos. Hi ha exigències que ultrapassen la intransigència partidista i dogmàtica.

I, així, la classe treballadora ho sap tan bé com nosaltres. En el Front Antifascista tots hi hem d'ésser comptats, però a condició que cadascú ocupi el lloc que li correspongui. I, així, tal volta hom evitaria que es fessin concessions que no són concessions, sinó que s'assemblen massa al gest simbòlic de l'home bíblic dels trenta diners.

J. ANSELMO

UN QUE PLEGA

Saint-Jean de Luz, 2.—Espanya que l'ex-comandant d'armes Manuel Velez Par, delegat de Propaganda i Premsa de la zona francesa, ha presentat la seva dimissió a Franco.—Fabra.

NOU EMPRETTIT

Paris, 2.—Espanya que la Treasoreria francès aviat al mercat un emprèmt de dos mil milions de francs.—Fabra.

FESTA D'ACRABAMENT

Bordeus, 2.—Una col·lecció de tres, desfilant de braços i cantant, va fer un gran èxit a Bordos, organitzada per la celebració de la festa del patró de Bordeus i dels treballadors d'Escaudé. Tingué una gran manifestació i una missa presidida per M. de la Motte, arquebisbe de Bordeus, el qual empenyà una al·lusió al fet de la festa de la barba d'èsser un model d'home a l'hor de Bordeus.—Fabra.

EDEN I GRANDI

Londres, 2.—Din Grandi està rebut aviat pel senyor Eden. Es tracta d'una entrevista amb la celebrada abir amb von Ribbentrop, i dintre del marc de converses relacionades a les entrevistes franco-anglèses.—Fabra.

EL CAP DE LA CLERECIA COPTA

Roma, 2.—Comunicant Adèle Abeba que la clerecia copta d'Etiòpia elegí per cap Al Abuna Alraham. Graziani confirmà la designació i subratllà que era la primera vegada que l'església d'Etiòpia escollia lliurement al Abuna, sinó és, que l'església etiòpica s'havia nacionalitzat per tal com anteriorment el nomenament depenia del patriarca d'Alexandria.—Fabra.

GOEBBELS HA PARLAT

Berlin, 2.—Davant més de deu mil persones Goebels pronuncià un discurs a Münster, Westfàlia, en el qual es referí als problemes polítics en suspens i al pla de quatre anys. Afirma que per la seva política, Alemanya no sol nojar-se del món, puix que ha sobrepassat definitivament el seu estat d'impotència. Acabà declarant que l'ame, nte mundial el boxerisme reconeixia que ja no es troba davant Alemanya sense d'èxit, s'hi va davant seu sense una bona ètica i de potència diplomàtica a ma de les seves negociacions per ill.—Fabra.

RECORRE D'UNA VAGA

Copenhaguen, 2.—La vaga que atenció a la indústria de la companyia d'Electricitat d'Esboermond, començà el 21 de novembre amb un objectiu amb la signatura d'un contracte que preveu un augment de salaris. La comunitat retribua, amb un treballador que es proposava de no treballar amb membres del Sindicat.

AGENCI COMERCIAL HOLANDESA PROP DE FRANCO

La Haia, 2.—En la sessió del Parlament, el Govern declarà que està estudiant la qüestió de la transmissió a l'Espanya franquista d'un agent comercial del regne dels Països Baixos.—Cosmos.

TROBALLA DE DOS CADAVERS

Haifa (Palestina), 2.—Han estat trobats els cadàvers dels dos polítics britànics morts dimarts en un cas de una amboscada preparada pels àrabs. La policia no ha anunciat encara localitzar la banda assassina.—Cosmos.

Els italians diuen que Nica era italiana i que la recuperaran amb sang

Roma, 2.—El periòdic «La Tribuna», que s'ha destacat recentment per la violència dels seus articles contra Franco, recorda avui que Nica fou anteriorment una ciutat italiana. Reproduïm un article de la revista «L'Unità» Venècia, en el qual l'autor Carlo Vignani fa història de la ciutat de Nica a França. Recorda les protestes múltiples per aquesta ciutat, i recorda una carta lletada de l'«Unità» amb data 15 de gener del '36, en la qual diu: «La vostra carta, tan aferrissada, i la protesta contra la seva ocupació estrangera que ens ha estat imposada per la força i la fèl·linitat amb què la vostra ciutat, o d'altres Nica serà recuperada italiana de fet com ho és de dret. La vostra carta diu que els italians estimada es comença amb sang, no amb discursos. Per la sang la recuperarem.»—Fabra.

Eden i Ribbentrop

Londres, 2.—L'ambaixador d'Alemanya, von Ribbentrop, va estar amb el Foreign Office, on celebrà una llarga conferència amb Eden. Segons s'assegura, tractaren de les recents converses franco-britàniques.—Cosmos.

La sentència que han dictat els...

(Ve de la primera pàgina) Solament cal considerar, per a fer-se'n càrrec, que la producció anual de les nostres mines de potassa ascendeix no res menys que un total de 200.000 tones. Això, potser no us diu res. Si pensau, però, que el valor d'aquestes 200.000 tones ascendeix a 600.000 lliures, ja tindreu un bon punt de referència. No n'hi ha prou, tanmateix. El cas és que aquestes 600.000 lliures equivalen a molts milions de pessetes. El líric era que tots plegats ens interessessin pel valor que, com a cosa relacionada amb la nostra Economia, tenia per a Catalunya, i també per a Espanya en general, aquesta decisió del Tribunal de Montpeller.

QUATRE COLUMNES JAPONESES AVANCEN VERS NANQUIN

(Ve de la primera pàgina) Negocios de l'Espanya «Nacionalista», Francesc del Castillo, s'entrevistaren. Conviene notar. La de Franco comunicava el reconeixement del Manxucuo pel «Govern nacionalista» i la nota de l'ambaixador manxucuo declarava que el seu país considerava el Govern de Franco com l'únic Govern legal d'Espanya.

VINT-I-SIS AVIONS PER A XINA

Xang-Hai, 2.—Notícies d'origen japonès declaren que han arribat a Hanksu 26 avions de guerra soviètics cedits a Xina. Es creu que els avions soviètics rebuts per Xina són molts més, i s'espera un reclutament de la guerra aèria.—Cosmos.

EL MANXUCUO, TAMBE

Tòkiu, 2.—El Manxucuo ha reconegut el «Govern» de Burges i ha decidit nomenar un representant diplomàtic a la capital rebel espanyola.—Cosmos.

PORTAAVIONS JAPONESOS

Xang-Hai, 2.—Han ancorat en aquest port dos grans vaixells portaavions japonesos, portant embarcats uns cent avions, entre hidros i avions.—Cosmos.

PREOCUPACIO ALS ESTATS UNITS

Washington, 2.—La situació a l'Extrem Orient preocupa els Estats Units. Als cercles diplomàtics s'expressen vives inquietuds davant les informacions de Tòkiu anunciant com a pròxima la declaració de guerra pel Japó. Aquesta iniciativa donaria una nova actualitat a la qüestió de la llei de neutralitat. Indicacions recollides de font segura afirmen que el President Roosevelt està decidit a no involucrar la llei per a permetre que Xina continuï el proveïment d'armes i municions. Segons informacions rebudes

ENTREVISTA

Tòkiu, 2.—L'ambaixador del Manxucuo a Tòkiu i l'encarregat de

LA MEDIACIO D'ALEMANYA EN EL CONFLICTE SINO-JAPONES

ELS XINESOS DUBTEN DE LA SINCERITAT DE LES PROPOSICIONS ALEMANYES

Hankou, 2.—(De l'Agència Reuters).—Se sap de font autoritzada que Alemanya ha proposat la mediació en el conflicte sino-japonès. Han tingut lloc converses entre l'ambaixador alemany a la Xina, Trautmann, i el mariscal Xang-Kaï-Tsi, a Nankin. Hom creu que Alemanya proposa: Primer.—Seguretat definitiva, per part del Japó, que no té desitjos territorials a la Xina i desitja sensiblement la cooperació econòmica.

Segon.—La Xina s'adhereix al Pacte anticomunista.

Tercer.—El Japó retirará les tropes del territori conquistat.

En cap cas, encara que la Xina estigui disposada a discutir la pau, això no significa de cap manera l'abandonament de la resistència armada. Molts dubten de la sinceritat de les proposicions, les quals podrien constituir una iniciativa començada a acabar amb l'a-

Atemptat contra Lleó Blum?

Paris, 2.—«Paris-Soir» publica la següent informació sensacional: «Sembla que s'ha fet un nou descobriment d'explosius, sobre el qual la policia observa la més completa discreció.

En efecte: aquest matí, a l'Oficina de Correus del moll de Valmy, els empleats, mentre triaven el correu, van veure cridada l'atenció per un envellot, no gaire gros, però que semblava contenir un objecte molt dur.

El que més ha cridat l'atenció dels funcionaris de comunicacions ha estat l'adreça: «Senyora i senyor Léon Blum, Quai Bourbon, París».

Immediatament ha estat avisada la Comissaria de Policia del barri de Saint Louis, i s'ha procedit a l'obertura de l'envellot davant dels agents. Hi han trobat un tub de vidre, trencat, carregat, segons sembla, amb pólvora negra.

El director del Laboratori Municipal ha estat encarregat de procedir a l'anàlisi del contingut del tub.»—Fabra.

CONFIRMACIO

Paris, 2.—El comissari de policia del barri de l'Hospital de Saint Louis ha confirmat la informació publicada per «Paris-Soir» sobre el misteriós sobre-carta adreçat a Lleó Blum i a la seva muller, que ha estat descobert pels empleats de Correus.

El tub ha estat tramès al Laboratori Municipal, on l'examinarà personalment el director de l'establiment laborator, Kling.

El tub està embolicat amb paper blanc, i porta la següent inscripció manuscrita: «La populair poudre extrassensible.»—Fabra.

NOTA INTERNACIONAL

Molta cordialitat, massa cordialitat

França ja està ambientada diplomàticament dels desigs d'Alemanya. Les ambicions imperialistes anades, més àmplies dintre del seu abast, però menys pràctiques que les dels bat a Londres una bona intenció dels col·legues italians, han trobats amb els seus i els lords governamentals.

Chautemps i Delbos, tractats amb la més perfecta cordialitat anglesa durant l'ur estada a la City, no han pogut per menys de remarcar l'ambient de mútua consideració dintre el qual s'han desenrotllat les converses. No hi ha hagut acord; França no ha accedit ni en principi a les pretensions alemanyes, però el respecte i l'amabilitat han estat l'ordre del dia. Hi ha hagut molta cordialitat, massa cordialitat.

Com a conseqüència d'aquest canvi d'impressions anglo-franceses, Delbos realitzarà un viatge d'exploració per l'Europa Central i Oriental. Esgraiant moltíssim les indicacions angleses, els homes del Quai d'Orsay volen veure per compte propi fins on és convenient d'amollar o de tirar les coses per l'altre costat. El problema s'ho val, i la veritat és que Alemanya juga diplomàticament fort amb la col·laboració indirecta d'Anglaterra.

La conducta agorosa del Japó sembla que hauria d'ésser prou perquè els homes de l'exterior París-Londres procedissin al tractament. Car han de pensar que Itàlia i Alemanya faran el mateix que la gent del Mikado en el moment oportú. Resta després al mig d'Europa el Pacte Anticomunista.

La cordialitat cal que sigui alguna cosa més que una bella postura diplomàtica, si és que hom desitja parar els peus als Estats totalitaris.

Aquest número ha passat per la censura

En llur fugida els avions facciosos han deixat caure una bomba damunt les poblacions de la costa sud catalana, i han desaparegut tot seguit mar endins. Una hora més tard fou aixecada el senyal d'alarma a la nostra ciutat.

NOTES DE SOCIETAT AMERICANA

Un matrimoni de conveniència: Mr. Dòlar i Mrs. Democràcia

LES CONVERSACIONS DE LONDRES A TXECOSLOVAQUIA HAN ESTAT ACOLLIDES FAVORABLEMENT A ITALIA NO HAN PRODUT NI SORPRESA NI DECEPCIO

A TXECOSLOVAQUIA Praga, 2.—L'opinió pública creu que el resultat de les converses de Londres és una nova prova de la solidesa de la col·laboració franco-britànica, avui indispensable a Europa. El paràgraf del comunicat de Londres relatiu a l'Europa Central tingué una acollida favorable. Als cercles competents es destaca

amb satisfacció la comunicació d'interessos entre França i Anglaterra en el manteniment de la pau al Centre d'Europa. Txecoslovàquia continuarà esforçant-se per a harmonitzar els esforços de les dues grans potències occidentals. En els cercles autoritzats es declara que en data pròxima es tindrà ocasió de canviar opinions amb el senyor Delbos, a base de les negociacions de Londres, amb motiu de la visita del ministre francès a Praga.—Fabra.

A ITALIA

Roma, 2.—Una informació oficial sobre les converses franco-britàniques declara que als cercles autoritzats de Roma no han produït cap sorpresa ni decepció.—Cosmos.

COM JUTGEN LES NOSTRES REALITZACIONS ELS INTEL·LECTUALS FRANCESOS

LA COL·LECTIVITAT CAMPEROLA DE BALSARENY

UN EXEMPLE DE SOLIDARITAT ENTRE LA CIUTAT I ELS CAMPS

A la nova Espanya antifeudal, els obrers de les ciutats es plantegen als problemes que es plantegen per als camperols. Més exactament i més intrínsecament, els seus problemes del camp, troben, sovint, menys dificultats materials que els camperols, obligats a lluitar, amb la seva pobresa, contra tots els obstacles que presenta l'exploatació d'un terreny irregular, els obrers industrials sempre han pensat prestar la seva solidaritat als camperols. Aquest sentiment ha estat concretat en la Conferència Regional del treball de Catalunya, en març del 1937.

"Amb el fi de distribuir-lo a les col·lectivitats agrícoles que no poden desenvolupar les seves activitats econòmiques per manca de mitjans financers, els informadors entenen que el Comitè Regional preveu aquest obri immediatament el crèdit possible destinat en forma estabulada al Comitè Regional de Camporols."

Aquest ajut a les col·lectivitats camperoles s'ha realitzat també amb la solidaritat prestada pels obrers d'una ciutat als camperols del seu terme. A Catalunya ha estat nombrosos exemples; un dels més suggestius és el que ens demostren els minaires de Balsareny.

donar la voluntat, mentre que els minaires decidiren donar cada un 10 pessetes per setmana sobre un sou de 60 a 70 pessetes, i ajudar amb el seu treball personal al desenvolupament de la col·lectivitat.

UN FLA D'ORGANITZACIÓ

Elle van decidir augmentar el producte de les terres regant la piovina. Amb el seu esforç de solidaritat, ha estat possible començar la construcció d'un gran dipòsit que pot contenir un milió i mig de litres, que servirà per les regaries; els treballs estan ja molt avançats. També era necessari efectuar els treballs que havien de permetre la capacitat de l'aigua. Ha estat obert un pou de set metres de profunditat al costat del riu Llobregat, i ja està construït el petit edifici que ha de preservar les bombes i el motor. El canal on ha d'anar col·locat el tub de l'aigua d'un centenar de metres d'alçada, que utilitzat el pou amb el dipòsit, està igualment obert, i el diàmetre dels minaires no ha servit més que per a subencionar aquests treballs, sinó també per comprar un motor de 65 HP. i els tubs de conducció de l'aigua. S'ha de remarcar que aquests treballs vénen a mitigar la crisi de l'atur forçat que sofriria la construcció. El projecte dels treballs complets suposa una despesa de 700.000 pessetes, de les quals 40.000 han estat ja pagades el primer de setembre. Si s'haugut tingut en compte tots els braços que s'hi han ocupat, el preu seria molt més elevat. Molts obrers, acabada la seva jornada de treball, i els dimarts, van a col·laborar a aquesta obra social; han empragat els marges dels rius, prop la cascada que llança el motor, on fins ara les camxes drípiques els seus troncs s'era el cel, amig dels bassos d'aigua, i que l'esforç solidari dels minaires ha convertit en horts magnífics. Una vegada en estat d'exploatació, aquests horts eren posats en mans dels camperols, i les terres guanyades al llarg de les aigües tumultuoses que arriben de la muntanya ja han produït 150 sacs de patates. Aquestes xifres donen poc per elles mateixes, però es preu comparar-les amb el temps emprat en el treball i en la dimensió dels horts.

hagueu trobat un ajut oficial, moral i financer!

COL·LITA QUINTUPLI-CADA

Els camperols col·lectivitzats de Balsareny parlen dels seus projectes, pelous de la seva responsabilitat. Ara parlen d'una collita cinc vegades més gran que la d'aquest any, perquè a Espanya el rendiment agrícola és en gran part un problema d'irrigació. Amb els ulls brillants de sol, veuen arribar el doll d'aigua que permetrà plantar llegums, moracs, patates, que el poble necessita, i menjar per a l'aturat.

Aquest ajut que els ha estat prestat, estan segurs de tornar a trobar en tots els seus moments difícils, perquè en l'esperit dels obrers de Balsareny hi ha l'anhel de trobar-se al costat de les col·lectivitats, fins el dia en que veritablement l'obra social, amada i madurada en els anys de repressió i d'aturat, s'hagi acabat; és a dir, fins el dia en que hagi desaparegut l'exploatació de l'home i la font de tots els mals.

René LAMBERT

LA CIUTAT DE LES POTASSES

Balsareny és un gran poble de 2.800 habitants, situat en el camí de Manresa a Berga, en el límit d'aquesta regió cèlebre al món per les seves mines de potassa. Balsareny té, sobretot, una població obrera, minaires i obrers del ram tèxtil; abans del poble es troba una mina de potassa, empresa alemanesa, sota la protecció alemanya, i és una indústria "controlada". Quin poble s'ha convertit en col·lectivitat adherent a la C. N. T.; ha aprofitat els seus terrenys per a ésser treballats en comú, i s'han emprats per en contra la propietat d'un jelsia. Aquest Més, anomenada Paig d'Orgues. És un terreny explotat amb 60 hectàrees, situat sobre un pla, més aviat del poble, reservat pel seu antic propietari com a terreny de caça. Els camperols, pelous de la responsabilitat que tenen, en aquestes hores revolucionàries que viu Espanya, d'augmentar els recursos alimentaris del país, es poderen a treballar, l'any passat, per transformar en terres conreadables, les muntanyes i els boscos de la propietat. El seu esforç ja es podia apreciar; d'una vegada no pogueren deixar en contra tot el pla, però els trons treballats al mateix temps eren sembrats, gràcies, també, a un dels camperols col·lectivitzats que preuia gratuïtament de llavor. Aquest estiu ja hem pogut veure els camps segats i les garbes de blat. Però aquesta estorça dels camperols era efectuada amb molt orgull, perquè els jallaven els mitjans econòmics.

TREBALLS DE GEGANTS

Una mica més avall, a Moles, s'estén un altre terreny pantanós, ple de pedres transportades pel torrent; aquest terreny té prop de 200 metres per 40; les pedres han estat tretes, s'ha construït una muralla de defensa, i el treball dels obrers ho ha transformat en un altre hort.

"Quin exemple de solidaritat més admirable, que, sense demanar res absolutament a l'exterior, augmentin els recursos del país per l'esforç i les privacions dels treballadors! En aquest moment en que la resistència de l'Espanya republicana és també, pel fet del setge i per la intrinseca criminalitat dels treballadors dels països democràtics, un problema d'ordre alimentari, els obrers i camperols, agrupats en col·lectivitats, contribuïren a servir i pel fet d'estar col·lectivitzats, ja que per ells sols no haurien pogut realitzar res d'això. Què no haurien fet si

«SOLIDARITAT INTERNACIONAL ANTI-FEIXISTA» organitza per al dia 6 de gener el Dia del Nen, el Dia dels fills del Combatent, per als quals els homes del poble donen llur sang.

Una altra escena de Barcelona a les fosques. El lluc d'arçol, al capdamunt del Passeig de Pi i Margall. En direcció nord camina un xicot, i en direcció sud, una noia. No els podem descriure; eren les vuit del vespre, poc més o menys, i a aquesta hora, pel carrer de Barcelona, sols s'hi veuen els gals. Sembla que tots dos gastaven sabates amb sola de goma, i així fou la causa que un se sentís les petjades de l'altre, i sospesin.

Barcelona a les fosques

Barcelona, que fins fa poc era una de les ciutats més ben il·luminades del món, és avui una de les més fosques. Quina diferència d'abans! Aquells carrers en els quals de nit s'hi podia llegir el diari com si fos de dia, ara semblen talment una gola de llep. Els bombarders de la població civil han obligat el Govern a prendre un seguit de mesures per tal de defensar les ciutats d'aquelles lluminacions atacs, i una d'aquestes mesures ha estat la de suprimir molta llum del carrer. Aquesta, i no altra, és la causa de la foscor de Barcelona.

Avui, per transitar de nit, no s'han de tenir ulls, sinó oïdes. De ben poca cosa ens serveix la vista. En canvi, no podem pas dir el mateix de l'oïda. Qui té aquest òrgan fi, pot ésser de nit sense gaire risc; de lluny, ja sentirà les petjades dels transeünts i podrà evitar-los; però qui no posseeix aquesta qualitat, pobret d'ell!, estarà ben apanyat; i parlarà a cada instant amb els vianants, i pot molt bé arribar a casa seva amb el nas aixafat... Aquesta foscor... Però, que tampoc no es fa gaire il·luminat, els fins d'orella. ¿En que això els servirà —pocem per cas— per descobrir el número de la casa en han d'anar, o bé per no ensopegar amb la voraviva? Hauran de sentir, també, la manca de llum en els carrers de Barcelona.

Aquesta foscor ha estat la causa de més d'una escena força divertida. Ens ve a la memòria una que no fa molts dies succeí a un company nostre. El nostre amic hagué d'anar a visitar el metge, qui vivia en una casa situada a l'extrem de Barcelona. Ell, tenint en compte la uniformitat d'aquest indret de Barcelona i la foscor que hi ha, tingué la pensada —bona pensada!— de comprar els carrers que hauria de travessar. Eren set. D'aquesta manera —és digno— no em podrà perdre. I cada vegada que travessava un carrer feia un nus en el cordill, que ja havia destinat a aquest servei. Un carrer, un nus; dos carrers, dos nusos; tres carrers, tres nusos...; no es podia pas descomptar; no es podia, per tant, perdre. Comptà els nusos: set. Ja havia arribat. Havia tingut un viatge tranquil, sols ensopegà quatre vegades i topà amb tres vianants; una bona "marxa". Ara unes passes a més esportista, i ja haurà arribat a lluc.

—Com! Aci no viu cap metge?

—Així no és on ell va. Ara sí que l'ha fet bona! Entrà a l'escala del costat: tampoc. A l'altra; resultat idèntic. Una altra i una altra: el mateix resultat. Seguiu buscant. En cap escala no viu cap metge. Si almenys veïes els números de les cases! Així l'orientaria. Finalment trobà una escala que hi habitava un metge.

—Com es diu?

—"Fulano de Tal".

Fuig com un esportista. La portera es degué pensar que es tractava d'un boig furios. Tampoc no era aquella la casa que buscava. Però, quan la seva desesperació havia arribat al màxim, quan es trobava més perdut que mai, en aquell indret de Barcelona on tots els carrers i cases són tallats amb el mateix patró, es recordà d'una cosa: que a cada extrem del cordill hi havia fet un nus prou aquest no s'estil·ligras i, en no recordar-se'n, havia comptat un d'aquests nusos. No havia, doncs, travessat set carrers, sinó set! Resolt el problema no tardà gaire a trobar-se al despatx del metge. Aquest, tan tot el verí, li digué:

—Vostè el que té és un gran cansament; li convé repós.

El metge demostrà que posseïa un excel·lent ull clínic.

—Podria anar més en compte!
—El mateix li dic...
—Encara voldrà tenir raó; sols mancaria això...
—Doncs, no s'ha prengut així; ha estat sense voler... Aquesta foscor...
—Bona excusa, la foscor!... No hi ha pitjor cos que el que no vol veure-hi!
—No hi ha pitjor cos... diré.
—Així era abans, les coses canvien.
—Ah!

El diàleg prosseguí durant una estona. Total: que perquè ella no tingués a tocar, ell l'acompanyaria a casa seva. Ens feu l'efecte que cap dels dos no pensaria més en la foscor.

...

No araben pas set, les faccès filles de la foscor. ¿Us recorden que a les Rambles hi havia una dibuixant, que per unes monedes se feien el vostre retrat e caricatura? Doncs bé: avui aquesta benemèrita ciutadana han hagut de pagar el negoci, a reduir-la. Aquesta dibuixant, com ja sabem, instal·lava la seva dignitat "botiga-estudi" sota un fanal; aprofitava la seva claror. Però, en aquest món, totes les coses arriba un dia que s'acaba, i quan això es produïx, i no poden ésser substituïdes, el fet de la seva desaparició produïx trastorns considerables a qui fins llavors se n'aprofitava —imaginem-vos la cara de pomes agres que posarien els qui pateixen de l'estómac si se'n digués que ja no es troba bicarbonat a les farmàcies ni res que s'hi assembli... Així és, al més ni menys, el que els acaba de passar a aquesta dibuixant ramblíola. Es clar que poden dibuixar de dia; però durant el dia, altra feina té, la gent, que deixar-se retratar! Heus ací, encara que d'una manera indirecta, unes víctimes més del fetisme.

...

Però el que és dolent per una, resulta bo per a una altra. Demanem un lumb per les Rambles, pel mateix lloc i a la mateixa hora en que els dibuixants no s'hi veien de cap ull de tanta feina que tenien, i us en convencen. No ens creieu? Observu-ho vosaltres mateixos; no és pas gaire difícil.

Aquesta foscor potser ens faci guanyar més d'una torçada de peu, però qui sap! si també ens salvarà que una bombeta ens llevi el cap. Ja veieu, doncs, com no són tot inconvenients.

P.

«HEM TROBAT A ANGLATERA ALLO QUE EXACTAMENT HI ANAVEM A CERCAR», HA DIT CHAUTEPS

París. 1. — Interrogat pels periodistes, el president del Govern, Chauteps, ha manifestat, referint-se al seu viatge a Londres, que poc cosa havia d'afegir a les declaracions ja conegudes. Estic molt satisfet del meu viatge a Londres. Hem trobat a Anglaterra exactament el que anàvem a cercar-hi. El nostre viatge ha posat de relleu una vegada més el manteniment de la solidaritat anglo-britànica i la plena coincidència de punts de mira sobre totes les qüestions actuals. — Fabra.

¿ON ES EL TRESOR DEL PILAR DE SARAGOSSA?

TOTA LA PEDRERIA CONEGUDA, TOTS ELS METALLS PRECIOSOS DESCOBERTS TENIEN EN AQUELL LLOC UNA BRILLANTÍSSIMA REPRESENTACIÓ

Comptava, entre molts altres joells, amb 9.000 monedes d'or de tots els encunys i de tots els països; 14.179 cadenes d'or plati i perles; 9.174 parells d'arracades de pedres precioses; 10.895 parells de coberts de plata i or, i 5 corones de la imatge, valorada una d'elles en més de 6.000.000 de pessetes

ERA un espectacle oblidat per a tota personalitat que arribava a Saragoassa admirar-la amb la contemplació del tresor de la Verge del Pilar, famós en tot el món. Es parlava de les quantitats fantàstiques de joies, quadres, tapissos, miniatures valuosíssimes, pedreries estuarnadores i teles d'un mèrit extraordinari.

Aquest tresor, que la mal estesa caritat de la gent havia llegat a la Patrona d'Aragó, es guardava pelousament pel Capítol del Temple Metropolità de Saragoassa i de no ésser a molt destacades persones que arribaven a la ciutat, mai no s'ensopegava als fideles, sota pretext, la mateixa clerecia ho reconeixia, que aquell atresorament de joies i metalls preciosos era poc cristià.

En el transcurso de pocs anys foren inútils totes les temptatives que realitzaren periodistes nacionals i estrangers per aconseguir un reportatge detallat i minucios d'un què consistia el tresor de la Patrona del cal·listisme aragonès.

Ara, el Capítol del Pilar s'haurà afegit ja més d'una vegada quan a l'arribada de persones a Saragoassa i en ésser requerit perquè ensenyés el tresor de la Verge, hagi hagut d'oposar una negativa discreta protecció: obres o perdoles de neteja, per no confessar que totes aquelles riqueses emmagatzemades a través de tant anys han estat robades d'una manera cívica i sermpiosa per les autoritats al servei del "generalissimo".

El tresor del Pilar passà a la història. No en quedà més record que el recinte interior de la sagristia, on, per mitjà d'un ressort que no consistia sinó els rectors joiers, obríen unes ferries portes d'insospitit graix encadenades als marbres de la paret, s'enconien automàticament uns llums potents, i davant els espatxats ulls del visitant apareixien pupitres jorals de donats roig i sobre ells estuarnadors munts d'un tresor de joies... Sobre aquell donats roig no hi ha més que una lleu capa de pols. Les joies han desaparegut, sense que fins a la data, de no ésser els bons personatges iniciats en les terribles muntanyes de la política feixista, no sapigué ningú rumb han pres ni a quina Borsa internacional han anat a parar, tal seguda com a pagament d'aficions i obusos, que ara destrocen les poblacions civils de la rearguarda republicana.

Malgrat el tradicional criteri del Capítol del Temple Metropolità aragonès de no parlar tot permis per a donar a la publicitat l'esplendides del tresor de la Verge del Pilar, un periodista madrileny, en el mes d'octubre del 1934, després d'una intervenció decidida de la Nunciatura de Madrid i del cardenal arquitec de Saragoassa, aconseguí la defenja autorització.

Vegem com descriví el reporter madrileny allò que

tanques les vitrines que ara buides denuncien la rampelga insignis que han realitzat els feixistes i que és d'esperar que hagi produït enmig i escindit a les creences dels catòlics aragonesos:

"Tota la pedreria coneguda, tots els preciosos metalls descoberts, tenen en aquest lloc una brillantíssima representació.

Serie tasca impossible de detallar d'una manera minuciosa totes les joies que la fe dels aragonesos agrupat en aquest tresor.

He comptat, per exemple, més de 400 relíquies d'or i plati; 370 polseres d'aquests metalls moalla, totes elles amb brillants; més de 3.000 anells de totes les grandàries i pes i amb tota mena de pedres precioses; 8.000 monedes d'or de tots els encunys i de tots els països, entre elles algunes d'antiquíssimes, úniques i d'un valor històric incalculable; 1.418 cadenes d'or, plati i perles; un calze d'or i alabastre, la copa del qual era oberta sobre un robí d'enorme grandària, amb el qual oficiava en dies de gala el Pontífex Pius X; una àguila formada per 58 brillants de gran volum, donada pel rei Amadeu de Savoia; un calze de Sant Joan de la Creu; un toró d'or i brillants que pesava un quilò i mig, ofrenat per Curro Cúchares; l'arc orlat de maragdes del violí d'aquell màgic que es dignà Saragat; una espasa d'or i pedreria del general Polavieja; 8.240 condecoracions de totes les ordres, de tots els països, d'or, plati i pedres; 8.174 parells d'arracades de pedres precioses; 5.680 camafurs d'un valor extraordinari; 1.784 ventalls antics, alguns d'ells pintats per artistes de renom universal; el ram de tarongina de brillants que portà el dia de la seva boda la darrera reina que hi hagué a Espanya; 790 pendents de plati, maragdes i brillants; una columna d'or i plati de nou quilos i escay de pes, que portia una inscripció de terror a la imatge saragoassana; una pineta gran de conxo, o i maragdes enrunes, que usà sempre la contessa de Burela, una de les heretines dels Seges de Saragoassa.

Amò tot aquest conglomerat de joies es guarden també les cinc corones que té la imatge. Una d'elles antiquíssima, tota treballada de maragdes i sàjira, que els tècnics en pedreria han valorat en més de sis milions de pessetes. Altres dues, exclusivament fabricades amb perles i que seten fuzades l'una en tres milions i l'altra en quatre i mig. Una altra, escatamentada de brillants, que és reduïda en dos milions vuit-centes mil pessetes, i la darrera, repolada per subscripció entre els fideles, que té cinc pès de pedres, totes elles brillants i maragdes amb un nombre de setze mil tres-cents vint-i-tres peces. Formen part també del tresor del Pilar deu mil vuit-centes vint-i-cinc parells de coberts de plata i or, dos mil-centes vint-i-cinc mil ventelles de plata i or, dos mil-centes vint-i-cinc mil centes de pedres precioses; set mil vuit-centes trenta-nou agulles i imperdibles d'or, plati i pedres precioses de totes les menes, i finalment, dinou llaços d'incalculable valor, dels quals són autors el Orco, Velázquez, Goya, Murillo, Rubens, Zurbarán i Ribera. Hi ha també vint-i-quatre tapissos, que ja des anys n'ofereixen, uns tècnics, ementis expressament des dels Estats Units, dotats milions de pessetes.

Aquest és el famós tresor de la Verge saragoassana, que sapera encians en aquesta mena de tasca, és d'un valor de molts milions de pessetes, no solament pel valor intrínsec de les joies que el componen, sinó per l'històric que algunes, moltes d'elles, representen."

Aquesta era l'esplendides que en el mes d'octubre de l'any 1934 donava un periodista madrileny respecte a la quantitat i valor del tresor tancat al recinte interior de la sagristia del Temple Metropolità de Saragoassa.

Tot això és el que tenia la Verge del Pilar. Tots aquests munts de joies i pedreria i, quatre-centes vint-i-tres cases de les quals és propietaria en diverses barriades de la ciutat de Saragoassa i el seu terme municipal.

Totes elles eren pertanyents a creients que en mort feren testament a favor de la Patrona dels catòlics aragonesos. Per a portar l'administració de totes aquestes joies la clerecia saragoassana havia mantut unes oficines al Palau Arquebisbal, on tenien ocupació setanta empleats. Aquests i els administradors no es preocupaven més que de cobrar els lloguers, i es donant el cas que, en un carrer com el de Sant Pau, en ple rumb de la popular parroquia del "Ganchó", on la Patrona era propietària de més de quaranta finques, el 75 per 100 d'aquestes amenaçes ruïna, i eren inútils les reclamacions que feien els lloguers per tal que el Capítol realitzés les reformes preteses.

A tal extrem arribà l'exploatació de que els administradors de les cases de la Verge feien oblige els lloguers, que aquests es negaren a pagar, i en esclatar el moviment feixista militar, als jallats de Saragoassa hi havia entaulats més d'un centenar de judicis per falta de pagament. Però començà el terror feixista a Saragoassa, i es donà l'insolent espectacle d'obligar per la força a abonar uns deutes respecte al pagament dels quals haurien de dir la seva última paraula els Tribunals de Justícia. Alguns lloguers, i se sap de quatre o cinc que foren assassinats i llurs cadàvers trobats als camps de Vallespertera, on per aquells dies de la tardor de l'any passat se sacrificava en interminables muntanyes la joventut i la democràcia republicana de Saragoassa.

COMUNICATS OFICIALS

HA ESTAT REBUTJAT UN ATAC ENEMIC AL NORD DE PACO ASUN

COMUNICATS OFICIALS

Centre. — En descoberta realitzada per forces pròpies del sector de Carabanchel, s'ha recollit material enemic.

Tiroieig i canyegut en alguns indrets d'aquest front.

Est. — Els rebels han estat rebutjats en un intent de cop de mà sobre la cota 1.507, al nord de Paco Asun, del sector del riu Gallego.

Poc de fusell i morter contra Leciñena i contra grups feixistes que intentaven realitzar treballs de fortificació a l'Alt Aragó.

Bateries pròpies han estat contra Pinales Alto, Regordán, Paridera de las Ollas i Paridera de Remedio.

Andalusia. — Els rebels han intentat un cop de mà, que han re-

latat poca estona després amb més èxítim, contra la posició La Botera (sud de Granada). En tots dos casos han estat enèrgicament rebutjats amb foc de fusell, metralladora i granades de mà.

L'artilleria i morters enemics han atacat contra Pítes i altres llocs de la nostra línia.

Tiroieig i les posicions d'Enjambre i Berreta.

Extremadura. — Escassa activitat, manifestada per tiroieig. Poc de morter contra la posició pròpia de Casa Trulina (Toledo).

Levánt. — Hostilització amb foc de fusell i metralladora de les posicions de les cotes 1.065 i 1.111, del sector de Castralvo, però ha fracassat davant la resistència de les forces pròpies.

L'artilleria rebé un atac a l'altre Puerto Escandón.

COMENTARI

L'actualitat feixista no queda reduïda avui a una simple treball d'armes a càrrec de la policia francesa. Més perillós que els probables fracassos francesos, ho són els banquers de la City i aquesta centena de milers de famílies angleses, possidors de la quarta part del Món, que s'oculten secretament Mussolini i Hitler perquè els alliberin del perill de les conquestes proletàries. Aquesta casta preferiria tornar, a Alemanya, part de les antigues colònies, i passaria per l'esquadró de polítics nazi, nazi de distinció il·lustre, abans que pensar-se al costat de la raó i de la justícia. La pressió que la plutocràcia anglesa exerceix aquesta dies a 8 que el Govern britànic no pot evitar l'obediència que els Estats feixistes realitzen a Espanya i a Txecoslovàquia, es porta a cap quasi a la llum del dia. I per si algú en dubtava, que llegís el despatx editorial del "Times" a propòsit de la realitat fàctica de la situació fàctica davant el germanisme assassinator de 70 milions de persones... de cap quadral i pots d'infant.

ELS ESTATS UNITS I LA DEFENSA DE LA DEMOCRACIA

La revista americana "Fortune", que veu la llum a Nova York, publica un seccional article anunciant que Alemanya i Itàlia pretenen estendre molt més la seva influència per l'Amèrica del Sud, aprofitant el buit deixat pel Sud americà — diu l'article — en el tractat on s'entendran els Estats Units i les dictadures. Nord-Amèrica es veurà rodejada d'antenes si Roma i Berlín interessen al Brasil i se'n altres repúbliques per a provocar i sostenir moviments feixistes a l'interior de cada país. L'autor pensa, i no sense motiu, que la situació actual d'Espanya es repetirà, probablement, al continent americà. «El que passa a l'Amèrica Latina — l'autor continua — és una resposta a aquells que creuen que els Estats

Units podien abstenir-se de participar en la defensa de la democràcia pretenció, equivocadament, que el feixisme era un 'assumpte específicament europeu. Alemanya i Itàlia, no és pas colònies el que desitgen, sinó que la co'ntinència és un procediment massa estès per aquells països semi-estradis, econòmicament parlant. El que veuen és fer-se amos dels mercats ja preparats i en condicions d'immensitat i rendiment. Aquesta mercaderia existia a l'Amèrica sudista i ja podria haver estat per mitjà de la influència política. Segons la pròpia revista, la penetració alemanya i italiana està aguantant una proporció extraordinària. «L'any passat — diu — els naziats han suplantat els nord-americans en el terreny comercial, al Brasil, a Xile, a Colòmbia, a l'Ecuador, al Perú, i a Venezuela. Exceptuant Colòmbia i Bolívia, les classes dirigents de les altres repúbliques sud-americanes senten simpaties per Franco, i per tant, per Hitler i Mussolini. S'han organitzat, per tota aquella part del Continent americà, moviments netament feixistes, i no hi ha força capaç de desmentir aquesta dita. Roosevelt no va ésser tan ingenu com hom suposava, per tal com demanà l'armament el perill que la política feixista entranyava per als Estats Units.

EL FEIXISME NO ES GRAT AL NORD-AMERICA

El capità Fritz Wieseman, oficial d'armes de Hitler, fa veure que ha desembarcat a Nova York. Immediatament de posar peu a terra, nombrosos manifestants, membres de la Lliga contra el feixisme i de la guerra i de la Lliga antinazi, envairen el trajecte que l'oficial hitlerista havia de recórrer portant unes pancartes en les que es podia llegir: «No deixes que el terror nazi entri als Estats Units!» «L'agent secret de Hitler és una amenaça per a la nostra democràcia!» Davant del caràcter agressiu que pren la manifestació, la policia motociclista protegi

Tant en el qual s'emmanya de la unitat i el del Wiseman. Primer el Sr. de Mussolini i després l'enviat de Hitler. Decididament, l'Amèrica del Nord no és terra pròpia als règims d'absolutisme totalitari precontintat per a normals propagadors del feixisme.

A SUÏSSA, LA REACCIÓ FERD TERRERY

El reaccionari helvètic (també la mantanya pura eric bolets verinosos) ha provocat la celebració d'un pèllicot a llur país per a provar, segurament, fins on arriba la seva força. Es tractava de sotmetre a la consideració dels pobladors de la que hom acostuma anomenar «Suïssa suïssa», la iniciativa Fonjallaz, consistent en una simple proposta d'anul·lació de les entitats francòfonas establertes en territoris helvètics. L'extremada empresa no ha resultat pas favorable al qual s'han oposat, i a suïssa d'ara — deuen lamentar la vergonyosa situació en què els ha col·locat l'observança d'una conducta imprudent.

Per a una major il·lustració del lector, inserim a continuació les dades recollides després de celebrar el famós pèllicot:

Table with 3 columns: Cantó de, Votats favorables a la iniciativa Fonjallaz, Votats contraris a la iniciativa Fonjallaz. Lists various cantons like Zurich, Berna, Lucerna, Uri, Schwyz, Obwald, Nidwald, Glaris, Zug, Friburg, Soleure, Val-de-Ville, Bâle-Companie, Schaffhouse, Appenzell Rhod, Appenzell Rhod, St. Gall, Grisons, Argovie, Thurgovie, Tessin (menys 28), Ajoantaments, Vaud, Valais (menys 9), Neuchâtel, Genève.

El promedi general de votants ha estat, si fa o no fa, el 66 per 100. Als cantons de Schaffhouse, Argovie i Vaud, ha passat del 80, i als cantons de St. Gall, Appenzell Rh. Ext., Thurgovie, Soleure, ha arribat fins a 70. Com es pot veure, restant al camp de Friburg, on la influència alemanya és palesa, han tingut majoria els contraris del l'hipocresament.

Amb tot, la raó que el poble suís es procura l'arma per a, al seu president el cas, fer la votació més efectiva.

VIDA MILITAR

BRIGADES 137, 140 I 141. Es comunica a tots els components de les esmentades brigades que per al cobrament d'haveres vençuts hauran de passar per aquestes Oficines de la Divisió, durant els dies 1 fins al 5 del corrent.

DEMA, DIVENDRES, A IGUALADA

MAGNE FESTIVAL

ORGANITZAT PER «DONES LLIBRES» A PROFIT DE LA COMPRA DE ROBES D'ARRIC PER AL FRONT

Discurs de presentació a càrrec d'una il·lustrada companya. Tres pel·lícules en dibuix tècnic.

Recital de piano, per un avançat alumne del Conservatori de l'Alena Igualada. Pepeta Enrich, liederista, acompanyada al piano pel mestre J. Just.

La prodigiosa pianista de quatre anys, Violeta Killo, la qual executarà composicions de Bach, Grieg, Granados i Beethoven. Raposada S. Amorós, poeta del Front Popul·lar.

Trecina Riera, cançonista. L'estrella del cançó jondo Niña de Linares, acompanyada pel famós concertista de guitarra Manuel Torres.

Acte de concert a càrrec dels amos del Teatre Victòria, Joan Arna, tenor i Glòria Aclaras, primera soprano.

Cap antifeixista no deixarà de concórrer a tan atractiu espectacle.

Curs per a Instructors Sanitaris. Convocatòria del Ministeri d'Instrucció Pública i Sanitat

La "Gaceta" del 30 de novembre publica una resolució de l'Ordre del 3 d'octubre, per tal que totes les aspirants a Instructors Sanitaris que residexen a Catalunya puguin fer lurs estudis i practiques a Barcelona.

"El Sr. Sr.—L'Ordre Ministerial del 3 d'octubre últim, publicada en la "Gaceta" del 6, referent a l'organització de cursos pràctics per a la preparació d'Instructors Sanitaris, ha experimentat diferències d'aplicació a Catalunya, perquè en aquesta regió no existeixen Inspeccions Provincials de Sanitat que dependrien del Sots-secretari del Ram; i per a evitar aquest inconvenient, fou autoritzada la Direcció de Sanitat Exterior de Barcelona, per a la recepció d'instants i per a l'organització dels cursos; i com que aquesta modificació no va transcórrer al públic, tampoc no ha estat possible a les aspirants a Instructors de Sanitat de presentar lurs instants dintre el termini fixat en l'esmentada disposició. Amb el desig de no privar els habitants de la regió catalana del dret de prendre part, sense les molèsties i despeses d'un desplaçament a d'altres províncies, en els cursos convocats.

Aquest Ministeri ha disposat el següent: Primer.—S'entendrà ampliat l'apartat primer de l'Ordre Ministerial del 3 d'octubre últim, relacionada amb l'organització de cursos per a Instructors de Sanitat en el sentit que les aspirants que residexen habitualment o temporalment a Catalunya podran enviar o presentar lurs sol·licituds, amb la documentació, en la Direcció de Sanitat Exterior de Barcelona. (Moll de Barcelona), durant deu dies, a partir de la publicació de la present Ordre en la "Gaceta" de la República.

Segon.—La tramitació de les instants i l'organització dels cursos s'acomodaràn en tot a l'esmentada disposició. Ho dic a V. I. per al seu coneixement i efectes oportuns. Barcelona, 27 de novembre del 1937.—P. D.—J. Planelles.—Il·lustrat Sr. Sots-secretari de Sanitat.

ULLADA A LA PREMSA

"Solidaridad Obrera" insisteix en la campanya demostrativa del dret que té conquistat la Confederación Nacional del Trabajo a participar de les màximes responsabilitats en el combat que tot sistema contra el feixisme, ensam que s'assequi la impropriedat d'unes interpretacions capcinoses adreçades, sembla, a demeritar la conducta confederal. Diu la "Sol":

"Reivindicamos ciertamente el derecho de esa participación para los Sindicatos y, por tanto, para nuestra Central y creemos que el Gobierno — que debe ser esencialmente un gobierno de guerra — debe ser, también, la expresión más fiel de los organismos antifascistas que están en pie de lucha y que, a su vez, representan a determinadas corrientes políticas y sociales. Pero lo que nos interesa en este caso por encima de todo, es que, dentro o fuera del Gobierno, todas las fuerzas obreras y populares que constituyen factores positivos de la lucha, intervengan en ella con iguales derechos y deberes, con plena garantía de que sus aspiraciones no serán aprovechadas para objetivos ajenos a la lucha misma. Y muy especialmente, que no se intentará restablecer viejos privilegios ni constituir otros en favor de otra casta cualquiera.

Se ha pretendido, interpretando torcidamente nuestro pensamiento, que queremos establecer condiciones para nuestra contribución a las diversas actividades que la guerra reclama. Nada más espeso y más alejado de la verdad. La C. N. T., sus organizaciones y militantes, no han dejado de cumplir ni un sólo instante con su deber antifascista y con la responsabilidad contraída en la lucha. Esta responsabilidad no la hemos cedido ante ningún Gobierno, ante ninguna conjunción política. Es independiente de cualquier pacto, como de cualquier actitud que adopten los demás, incluso en nuestro perjuicio. Es una responsabilidad propia de la Organización frente a los sagrados intereses del proletariado que le corresponde defender y no ha de declinarla ni aun cuando otras organizaciones intenten hacerlo por su cuenta. Basta terminante el comitativo el hecho de que el desplacamiento de la C. N. T. de las funciones directivas y los injustos ataques de que fué objeto, no hayan influido para nada en los aportes de nuestras organizaciones a la causa común. Y afirmamos con plena seguridad de que ninguna otra organización o sector podrá ofrecer una contribución de mayor peso y claridad que la nuestra."

"La Publicitat" interpreta d'aquesta guisa la conducta crídena i analfabeta (sens dubte invertebrada d'italianisme) dels capdavanters de la facció:

"A través dels comunicats buits i inexpressius del que posposament és anomenat Quarter General de Salamanca, però principalment a través dels rumors interessants que han fet córrer els emissors facciosos i els diaris feixistes de tot el Món, en els quals hom parlava d'un armistici absurd i d'una resolució cada dia desamentada. Europeu comença d'adonar-se de la feblesa dels rebels espanyols. Fesant l'enlluernament d'unes victòries espectaculars, aconseguides a cop de sacrificar milers de soldats i d'emprar tones de material bèl·lic alemany i italià; fracassada la tàctica derrotista del bombardeig de les poblacions civils, que si algun resultat té és el de fer més sòlida la moral del nostre poble i més ardent el seu antifeixisme; ajornada setmana darrera setmana la tantes vegades anunciada ofensiva per mar, terra i aire, que ens havia de liquidar, Europa comença a adonar-se del que al món representa, com a força política i lòdus militar, Franco i el posa en el lloc exacte que

li atorguen els fets. Tot destruint la part que, en l'activitat feixista, havien tingut els militars sublevats i les forces reaccionàries espanyoles que els donen suport, i la que corresponia a les Potències Itàliques que els donaven ajut."

"El Dia Gràfic" creu que Franco, per por a les aficions guerreres d'Itàlia i sobretot, d'Alemanya, està disposat a concedir, contra el dret de les normes pactades, un premi a l'agressor. Raona així el col·lega:

"Sigüent atentament el problema de la política agressiva del eje Berlin-Roma-Tokio, se advierte que las conversaciones franco-italianas y el viaje del ministro de Negocios Extranjeros de Francia a los países de la Europa Central, se registran en el momento que el nazismo intensifica las amenazas contra Checoslovaquia. Una eminente personalidad catalana que ha podido pulsar estos días la opinión francesa y que ha recogido el sentir del pueblo y de sus representantes más destacados en el Parlamento y en el Gobierno, nos dice que Francia está dispuesta a sacrificarlo todo por el mantenimiento de la paz y que quien ose hablar de guerra, aunque lo haga en nombre de una solidaridad que despierte en la conciencia de los franceses gran simpatía, se expone a quedarse completamente solo perdiendo en absoluto el crédito de confianza y de simpatía que se le haya otorgado. Clerran obstinadamente la vista ante los cañones que pueden cortar la comunicación de la metrópoli con África y ante los que apuntan contra las poblaciones de la frontera del Norte de Euzpatz. Pero la posibilidad de que Checoslovaquia sea invadida plantea a Francia un problema de tal gravedad que aun siendo en realidad menos angustioso que el planteado actualmente por la soberanía que ejercer en todo el Norte de España Italia y Alemania, lo estiman los gobernantes franceses más pesimistas para la seguridad de su país. Y ésta ha sido la causa de que Chauviemps y Deibos hayan dado, en principio, su asentimiento a la política de Inglaterra que se aviene a conceder a Alemania unas compensaciones coloniales, para que rompa su colaboración con Italia.

Aunque nos indigna y solivianta, el hecho brutal de las entrevistas que acaban de celebrar los gobernantes ingleses y franceses, es que las dos potencias democráticas, por temor a la guerra y faltando al compromiso contraído con la joven República Española al firmar el Pacto de Ginebra, conceden un permiso al agresor en lugar de sancionarle. En 1918 se le impuso a Alemania la sanción del Tratado de Versalles por su agresión a Bélgica y a Francia y perdió todas sus colonias. En 1937, por su agresión a España, se le devolverán una parte de las colonias perdidas. Ésta es la dolorosa y terrible verdad. Y si no se aviene a las exigencias de Hitler y se consuma la amenaza que pesa sobre Checoslovaquia, Francia, aunque no quiera ser hábil de guerra y se resigne a sufrir impertinencias y aún humillaciones a su amor propio, tendrá que ponerse en pie de guerra, y cumplir los compromisos contraídos con la nación que renunció a consecuencia del triunfo de los aliados y que ha sido de las pocas que desde 1918 han hecho honor a la palabra dada permaneciendo fiel y leal a la República Francesa."

"Las Noticias", el concepte òrgan de la U. G. T., insisteix en el tema de la unitat sindical i antifeixista. La idea és boníssima. Sense demeritar-la però, i boi desistint que les seves suggerències arragin en l'ànima de tots els actors antifeixistes, no podem estenar de recomanar que, en cadascun, hom s'hauria de preocupar

de no donar més respecte de predicar la cordialitat a primera pàgina per apruixar, seguidament, les desventures i els malencients en perjudicis d'altres, elements també dedicats a la causa de l'antifeixisme tant com nosaltres.

Heus ac com s'expressa l'editorialista de "Las Noticias":

"El tema de la unitat es el que abordamos con más frecuencia y con más cariño. Lo hacemos porque nuestra voluntad está atenta en todo momento a aprovechar cualquier coyuntura que tienda a propiciar la acción unificada de todos los trabajadores y porque tenemos el firme convencimiento de que nuestro argumento más convincente, nuestra arma más poderosa, reside en la fuerza unificada que nos dará la unidad. Todos nuestros esfuerzos han ido encaminados a hacer posible la unidad de acción del proletariado y la unidad antifascista. Y ahora mismo, después de nuestro III Congreso, el Secretariado de Cataluña de la U. G. T. ha invitado a los camaradas del Comité Regional de la C. N. T. para que designen los compañeros que deberán formar parte del Comité de Enlace, cuya principal misión será la de resolver los innumerables problemas de la guerra y de la Revolución, que afectan igualmente a las dos centrales sindicales y a las masas antifascistas en general. Nosotros tenemos seguridad en el buen éxito de estas gestiones y creemos, aún más, que la unidad de acción, que ha de permitir al proletariado ser la fuerza impulsora y dirigente del Frente Popular Antifascista, será una realidad en breve plazo.

Concederamos como dos camébrs insalvables hasta el mismo fin la unidad de acción y la unidad antifascista. Para lo primero basta establecer el Comité de Enlace de Barcelona, con jurisdicción en toda Cataluña. C. N. T. - U. G. T. amputando, de acuerdo con los deseos de los camaradas anarcosindicalistas y de nuestros, la base programática del pacto de su adhesión firmado por el C. N. T. de la U. G. T. y el anterior C. E. de la U. G. T. Para lo segundo es preciso reformar el Frente Popular Antifascista, amando toda la voluntad, con unos objetivos claros, concretos y comunes, y realizando un verdadero y total agruamamiento de las fuerzas obreras, anarquistas, socialistas y republicanas."

Concederamos como dos camébrs insalvables hasta el mismo fin la unidad de acción y la unidad antifascista. Para lo primero basta establecer el Comité de Enlace de Barcelona, con jurisdicción en toda Cataluña. C. N. T. - U. G. T. amputando, de acuerdo con los deseos de los camaradas anarcosindicalistas y de nuestros, la base programática del pacto de su adhesión firmado por el C. N. T. de la U. G. T. y el anterior C. E. de la U. G. T. Para lo segundo es preciso reformar el Frente Popular Antifascista, amando toda la voluntad, con unos objetivos claros, concretos y comunes, y realizando un verdadero y total agruamamiento de las fuerzas obreras, anarquistas, socialistas y republicanas."

Els refugiats necessiten el teu ajut

Els refugiats són germans nostres; almyats de les seves terres, han trobat en nosaltres el punt de sosteniment per llur dolor; l'alleujament de llurs angores. A Catalunya no hi ha estranera, o, més ben dit, no n'hi ha d'haver. Els homes d'altres regions o països han de sentir-se en la seva pròpia pàtria convint amb nosaltres. S'ha de solucionar la situació del desempar dels nostres germans refugiats. Tots els qui tinguin teulada per oferir, malles, mantes, etc., etc., han de dirigir-se immediatament al Consell Regional de S. I. A. Nou de la Rambla, 2 i 3, Barcelona.

Frontó Novetats

Demà, divendres, a les quatre de la tarda, a pal. FERNANDEZ - ARRIGORRIAGA i contra ROBERTO - FUJANA

APUNT DEL CAMP REBEL

El moro: —«¡Kapitán!... ¡Kapitán!... Mi hecho un prisionero». Una veu, de lluny: —«Tráelo o mátalos». El moro: —«¡Oh!... ¡No suelta!»

28 POLITICA

la vida, malda amb idèntic braó per comens més o menys necessàries. Un individu de la capa econòmicament més baixa no lluita amb més intensitat que un director d'empresa.

La immigració portà als Estats Units d'Amèrica, des del 1830, mig milió d'homes cada any. Si a l'any 1900, per exemple, haguessin tancat la porta als immigrants, gairebé és segur que els salaris haurien augmentat, i aquell país hauria vist un repartiment més gran de riquesa entre la massa, més circulació de diner i una remarcable prosperitat.

Quan arribà a Europa la pesta negra començada a la Xina, la població es reduí en un terç. Al cap de poc, els salaris dels qui batien el blat s'augmentaren més d'un 60 per 100; els dels paletes i fusters, més d'un 50 per 100, i els femenins, més d'un 100 per 100. Els lluguers i les parceries van baixar. I arribà un moment que l'Estat dictà lleis prohibint l'augment dels salaris i els canvis de localitat.

32 SOCIAL

De fet, aquests exemples històrics eren el fons de la teoria de Malthus, teoria que ha estat discutida i analitzada apassionadament.

Guillard afirmà: "Els naixements mai no excedeixen del nombre d'habitants que una nació pot nodrir, i només n'hi ha una abundor extraordinària quan el terme mig de vida disminueix o bé quan augmenten les demandes de treball, puix que no és la terra que nodreix, sinó el treball".

Spencer digué: "A major fecunditat correspon sempre major mortalitat. Cada grau superior d'evolució orgànica correspon a un grau inferior de fecunditat. Els individus els costums dels quals s'adapten més a les exigències de l'ambient sobreviuen amb més facilitat. La supervivència dels més adaptats dona com a resultat que les espècies superiors reemplaçen continuament les inferiors. L'activitat reproductiva decau en proporció a la intensitat de la tasca muscular o nerviosa. El fet que les societats civilitzades siguin, per terme mig, més nombroses que les no civilitzades és el resultat de la teoria de Malthus, que ha estat discutida i analitzada apassionadament."

32 SOCIAL

tit egoista de la vida s'ha aguditzat en molts països la restricció de la natalitat. No hi han tingut cap influència els postulats que serviren a Malthus per a bastir la seva doctrina.

Una dita anglesa —absolutament materialista— ha esdevingut l'ideal dels matrimonis de la classe mitja i dels de la classe econòmicament superior "a bay, a car". Un nen i un automòbil. Es a dir, no una fillada pel sentit de la paternitat o bé l'instint de procrear, sinó un nen, —una joguina— i un automòbil per a passejar-s'hi, amb ell, o sense ell.

Aquesta tendència ha vingut a fer trontollar les doctrines sobre la població.

Mentrestant, els avenços de la tècnica i l'evolució del Món que produeix han topat amb un problema enorme: l'atur forçós. Són a milions, els homes que no tenen feina. En termes generals, la fam és desconeguda. Hi ha prou subsistències. Hi ha, gairebé es pot dir, massa subsistències. Massa de tot. El consum no ha augmentat d'una manera suficient per a absorbir la producció.

32 SOCIAL

En treure les primeres traves s'havia iniciat un període florent. La gent del camp havia aflluït a la ciutat. Aleshores — a la fi del segle XVIII — sobrevingué, o es derivà dels mateixos fets, la misèria del proletari i, com a corollari, un augment de l'alcoholisme, de la criminalitat, etc.

D'això en vingué comprovar que el que era bo pels directores de l'Estat podia ésser funest pels individus.

Fou aleshores que Tomàs Robert Malthus pensà que les angúries dels proletaris podien obeir a lleis naturals i, en un assaig que esdevingué cèlebre, digué que els homes, com els animals, tendeixen a reproduir-se sense límit fins a topar amb alguna trava; que la població augmenta en proporció geomètrica (1-2-4-8-16), mentre la producció de la terra augmenta en proporció aritmètica (1-2-3-4-5); que la separació entre ambdues havia d'ésser major cada dia; que la culpa no era de les màquines, i que l'únic remei era posar fre a la reproducció fins arribar al nivell necessari. Partint d'una concepció cristiana i traient l'exemple dels Països

La retirada de voluntaris, els drets..

(Ve de la pàgina 8)

proposicions podrien ser objecte de modificacions de detall en les mateixes, una vegada que les instruccions de les dues Comissions proposades, per última, bonificades.

Al mateix temps, emunciaré a V. E. tan prompte com se recciben, los textos de las propuestas sometidas por el Gobierno de S. M. del Reino Unido, en 14 de julio pasado, especialmente en lo que se refiere a los párrafos 3 y 8 (III) indicados, los referidos a la Sección (2) de la resolución adoptada por el Comité; y una adelantada copia del Informe Van Dulm-Herming, relativo al preámbulo y a la Sección

(3) de la resolución adoptada por el Comité.

Estos documentos están también sometidos a modificación por parte de los Gobiernos representados en el Comité.

Al transmitir la anterior comunicación al Gobierno de España, abrego la esperanza de que será remitida al Comité una respuesta en el más breve plazo posible y, a ser posible, dentro de los ocho días de su recepción.

Aprovecho esta oportunidad para asegurar a V. E. el testimonio de mi alta consideración.

(Firmado) J. H. Leche
A. B. E. J. señor ministro de Estado, València.

En resposta a l'anterior acord del Comitè internacional de no intervenció, l'ambaixador d'Espanya ha lliurat al Foreign Office en el dia d'ahir, 1 de desembre, a les onze del matí, la nota, el text de la qual és el següent

Excmo. Sr.:

El 6 del mes de novembre, el Encargado de Negocios de la Embajada británica, cumpliendo encargo de su Gobierno, nos hizo entrega de una nota relativa a determinados asuntos adoptados por el Comité de No Intervención.

En respuesta al mencionado documento, basan el honor de comunicarnos a V. E. lo siguiente:

1. — La nota comienza diciendo: "El Comité Internacional de No Intervención ha acordado preparar los nuevos puntos del plan del Gobierno del Reino Unido, de fecha 14 de julio de 1937, que tratan de la retirada de los voluntarios, de la concesión de los derechos de beneficencia y del problema del Control, con las medidas adicionales que se juzgan necesarias para hacer plenamente efectivo el Control, teniendo en cuenta, especialmente, las distancias sobre este punto contenidas en el Informe Van Dulm-Herming".

El plan británico de 14 de julio, en el apartado 1.º referente a la vigilancia del tráfico de entrada en España por mar, dispone — párrafo b) — "la suspensión de las patrullas navales y su substitución por el establecimiento, con el consentimiento de ambas partes, de oficiales extranjeros en los puertos españoles con las debidas garantías".

2. — Por el contrario, entre las proposiciones van Dulm-Herming, que según la nota a que damos respuesta, han de ser tenidas en cuenta "especialmente" sobre este punto, figura una — párrafo 2.º — que rechaza el sistema preconizado en el plan británico, al decir acerca de él lo siguiente:

"Por las razones que exponemos en nuestro Informe, consideramos muy poco indicada la introducción de tal sistema y creemos sería, no solamente muy costoso y muy difícil de administrar, sino, además, completamente inútil".

El Gobierno español ha recibido, por el mismo conducto y muy oportunamente a la nota, estos dos documentos complementarios que pueden considerarse esenciales en orden a los acuerdos que se notifica.

2. — Seguidamente — apartado 1.º — se nos requiere para cooperar a la retirada de todas las personas que participan en el actual conflicto que no sean de nacionalidad española o que no la tuvieran adquirida en julio de 1937, y se solicita el nombramiento de Comisionados encargados de realizar en España los trabajos preparatorios de esa retirada.

3. — El Gobierno español que propone, hace ya meses, la retirada de combatientes extranjeros, "al que manteniendo un firme espíritu crítico", por lo cual "se muestra muy propicio a que tal operación se verifique" bajo la vigilancia internacional, y "está inclinadísimo a aceptar la intervención de las Comisiones" a que antes se alude. Pero estima indispensable ciertos establecimientos para conocer de modo concreto el alcance que habría de tener el compromiso a que se le invita.

Estos establecimientos no sólo conviene hacerlos en cuanto a la composición de dichas Comisiones, para evitar alguna repulsa fácil de admitir y a la actuación de ellas, a fin de no encontrarnos luego con normas que puedan obstaculizar nuestro propósito de dar a su cometido las máximas facilidades,

4. — El Gobierno español que propone, hace ya meses, la retirada de combatientes extranjeros, "al que manteniendo un firme espíritu crítico", por lo cual "se muestra muy propicio a que tal operación se verifique" bajo la vigilancia internacional, y "está inclinadísimo a aceptar la intervención de las Comisiones" a que antes se alude. Pero estima indispensable ciertos establecimientos para conocer de modo concreto el alcance que habría de tener el compromiso a que se le invita.

Estos establecimientos no sólo conviene hacerlos en cuanto a la composición de dichas Comisiones, para evitar alguna repulsa fácil de admitir y a la actuación de ellas, a fin de no encontrarnos luego con normas que puedan obstaculizar nuestro propósito de dar a su cometido las máximas facilidades,

5. — El Gobierno español desea, preferentemente, en torno de los problemas que el Comité de No Intervención suscita con el de la retirada de combatientes extranjeros.

4. — El plan británico de 14 de julio, en el apartado 1.º referente a la vigilancia del tráfico de entrada en España por mar, dispone — párrafo b) — "la suspensión de las patrullas navales y su substitución por el establecimiento, con el consentimiento de ambas partes, de oficiales extranjeros en los puertos españoles con las debidas garantías".

5. — Por el contrario, entre las proposiciones van Dulm-Herming, que según la nota a que damos respuesta, han de ser tenidas en cuenta "especialmente" sobre este punto, figura una — párrafo 2.º — que rechaza el sistema preconizado en el plan británico, al decir acerca de él lo siguiente:

"Por las razones que exponemos en nuestro Informe, consideramos muy poco indicada la introducción de tal sistema y creemos sería, no solamente muy costoso y muy difícil de administrar, sino, además, completamente inútil".

Sobre tan palmaria contradicción, cabe, además, subrayar que el Comité de No Intervención anuncia, por lo que al control respecta, su propósito de adoptar "las medidas adicionales que se juzgan necesarias", acerca de cuyo carácter y extensión nada se contiene.

Porque elemental que el Gobierno español supo anticipadamente, sobre todo teniendo en cuenta el giro que se ha querido dar al control, pretendiendo ejercerlo en nuestro propio territorio, si el sistema propuesto es el del plan británico de 14 de julio o si se considera rechazado tal sistema por el Informe de Van Dulm-Herming, que el Comité de No Intervención señala también como elemento de sus acuerdos y que es de fecha posterior — 20 de agosto — y, por último, en qué han de consistir las "medidas adicionales".

El Comité establece que la retirada de combatientes no españoles se hará haciendo prisioneros en proporción al número que de los mismos haya en uno u otro lado, pero nada dice, y convendría aclararlo, respecto a si esa proporcionalidad va a ser simplemente numérica o si, además, estará en relación con las diversas categorías que de tales combatientes se clasifiquen, lo mismo en el campo gubernamental que en el de los rebeldes.

6. — El Gobierno español mues-

tra su profunda extrañeza ante el caso de que a efectos de la retirada de combatientes extranjeros, el Comité de Londres no resulte como tales los súbditos del Sultan de Marruecos, residentes en la zona del protectorado de España, en aquel Imperio, y quisiera conocer los fundamentos de semejante definición, que además de referir con el afán de dar máxima amplitud a la retirada de combatientes no nacionales, pugna abiertamente con la Constitución de la República y se halla en franco desacuerdo con los Convenios Internacionales que, partiendo del Acta de Algeciras, y suscritos por Estados cuyos representantes figuran en el Comité de No Intervención, fijaron el estatuto del referido país.

7. — El apartado 3 de la nota de 6 de noviembre dice: "Que a partir de una fecha que determinará el Comité de No Intervención y que deberá preceder muy poco tiempo al comienzo de la retirada de España de los no españoles, se restablecerá y se estrechará la vigilancia de las fronteras, tanto franco-española como hispano-portuguesa, y, al mismo tiempo, se adoptarán medidas para hacer más eficaz el plan de vigilancia marítima de la manera que se indica en el preámbulo del presente acuerdo".

8. — Ya hemos visto antes que el preámbulo cita como una de las bases de la resolución del Comité, el plan británico de 14 de julio. Pues bien, el apartado 3 de este plan, al fijar sus etapas, señala como la primera la del establecimiento de oficiales observadores en puertos españoles y, como segunda, la del nombramiento de las Comisiones que organicen y vigilen la retirada de extranjeros.

Por tanto, procede aclarar cuál es la proposición que verdaderamente subsiste; si la que conigna el Comité, en virtud de la cual el restablecimiento de la vigilancia fronteriza y marítima sería posterior al nombramiento de las Comisiones, o la establecida en el plan británico, que determina que la restauración del sistema de vigilancia antecede al nombramiento de las Comisiones.

Por último, el Gobierno español estima necesario que se aclare la resolución del Comité Internacional, por la que se autoriza al Presidente del mismo a dirigirse a aquel, así como a los rebeldes, con objeto de obtener la conformidad "al acuerdo en su conjunto". Debe saberse, de manera que no quepa lugar a dudas, al tal acuerdo se contrae de modo exclusivo a la retirada de personas de nacionalidad no española que participan en la lucha o también a los otros problemas de reconocimiento de cierto derecho beligerante y restablecimiento de la vigilancia terrestre y marítima, que con el primero aparecen involucrados.

Retiro a V. E. el testimonio etc

La Comisión de Suplicatorios

La Comisión de Suplicatorios del Congreso de los Diputados se reunirá en el Palacio del Parlamento catalán, el proper dijous, dia 8 de desembre, a las diez de la noche, en el salón de actos del mail, amb el fi de tractar dels suplicatoris sol·licitats per a procedir contra els diputats Gabriel Builvar Escrivano i Lluís Lucía Lucía.

Els diputats que integren la Comissió, han estat citats personalment per a la dita reunió, citació que es realitza per mitja de la Premsa per al alguna no arribés a la seva destinació a causa d'ignorar-se el domicili actual dels esmentats diputats.

ITALIA I EL MON ISLAMIC

Egipte, després de la guerra d'Itàlia a l'est africà, se sent com "un gra entre dues rodes de molí"

MAI NO PODRA ESSER PROTECTOR DE L'ISLAM UN QUE NO SIGUI MAHOMETA

El viatge que va emprendre Mussolini, el mes de març, a Líbia, no tenia per únic objecte inaugurar oficialment la nova carretera que s'estén al llarg de la costa de Líbia en una llargada de 1.822 quilòmetres i fa ràpidament accessible totes les localitats costeres, també de l'interior del país, fet que naturalment realitza de manera extraordinària el seu valor estratègic militar. Aquesta moderna carretera va ésser coronada de demostracions en les quals Mussolini fou proclamat "protector de l'islam". El punt crític d'aquelles demostracions el constitueix el moment que al "Duce" li va ésser lliurada l'epaña de l'islam. En el seu discurs, Mussolini va dir el següent: "M'heu fet l'obsequi més preuat, aquesta epaña, símbol de la força i de la justícia, que portaré a Roma i conservaré com el més valuós record de la meua vida". El Cadi de Derna va saludar Mussolini en nom de 400.000.000 de musulmans.

400 milions! Encara l'apreciació més benévola no arriba més enllà dels 250.000.000. En realitat, durant aquest viatge hi va haver moltes exageracions. (Per què no havia d'ésser-ne víctima, també, un sacerdot musulmà? És tant més comprensible, perquè els 600.000 mahometans de Líbia han obtingut nombrosos beneficis de l'administració italiana des del moment que van renunciar a la resistència contra la sobirania colonial italiana. Amb seguretat que els musulmans no van facilitar als italians la conquesta de Líbia. Els habitants d'aquest territori, ocupat des del 1912 per Itàlia, van oferir tenaç i activa resistència fins al 1929. Més encara, a la Cirenaica els italians no van poder imposar llur autoritat fins el 1932. El moviment de resistència, encapçalat pel seu Senegal, sols va poder ésser dominat després d'una gran quantitat de campanyes de guerrilles, veritablement dificultoses per la configuració del terreny i per mitjà d'insuperables expedicions punitives. L'origen de la força d'aquest moviment de resistència era la creença senegalesa: la "Defensa Senegal". Finalment, també Omar el Muktar, el famós cap dels Senegals, va ésser vençut per les forces de Graziani.

Un cop obtingut el triomf, el religiós va resoldre donar a la religió el que li corresponia; en altres paraules, utilitzar per als seus propis mitjans les fonts del poder del moviment de resistència. En els darrers anys, Itàlia ha fomentat en tot sentit la construcció de les mesquites. Han estat creades escoles mahometanes a totes les ciutats i pobles importants, no solament a les costes sinó també a l'interior del desert. En-

tes, foren construïdes en drassanes italianes. Les tripulacions necessàries foren instruídes per oficials italians. Per a les dificultoses construccions dels 660 túnels del ferrocarril transariàtic foren utilitzats més de mil obrers italians especialitzats. El Govern afgà ha confiat a enginyers italians l'execució d'obres d'irrigació, la construcció de ponts i camins i la instrucció a l'escola d'artilleria.

Itàlia posa especial interès a assegurar-se l'amistat d'Àràbia, que, sota la sobirania d'Ibn Saud, s'ha desenvolupat fins arribar a ésser el cap del món islàmic. Per satisfacció dels italians, Ibn Saud evità tota intervenció durant la guerra italo-etiòpia. Àràbia es va mantenir completament tranquil·la. L'agradament de Mussolini no es féu esperar: envià com a regal a Ibn Saud una quantitat d'avions, i també una màquina trimotor «Capernaum». Aquests avions són pilotats per aviadors àrabs que completaren el seu aprenentatge a l'Acadèmia d'Aviació Italiana. Ja l'any 1929 es concertà entre Itàlia i el Yemen un tractat d'amistat en el qual Itàlia va saber assegurar-se àmplies concessions comercials. Aquest tractat ha estat renovat l'any passat en les mateixes condicions.

La Itàlia dels àrabs a Palestina, Síria i en altres llocs contra la sobirania mandataria d'Anglaterra i França ha estat observada a Itàlia amb la major atenció. Encara, quan s'evità una intervenció italiana, es seguí amb notoria atenció la lluita dels àrabs contra els jueus a la Palestina. L'interès per Palestina es justifica per la línia seria que ara s'ha creat des de Rodos a Haifa. Línia aèria són línies de força política.

També un els altres països àrabs i islàmics procura posar-hi el peu Itàlia. Les primeres cançons que adquirí fa alguns anys l'Iran, per a demostrar a la Gran Bretanya que era suficientment forta per a defensar, sola, les seves co-

les, foren construïdes en drassanes italianes. Les tripulacions necessàries foren instruídes per oficials italians. Per a les dificultoses construccions dels 660 túnels del ferrocarril transariàtic foren utilitzats més de mil obrers italians especialitzats. El Govern afgà ha confiat a enginyers italians l'execució d'obres d'irrigació, la construcció de ponts i camins i la instrucció a l'escola d'artilleria.

Itàlia posa especial interès a assegurar-se l'amistat d'Àràbia, que, sota la sobirania d'Ibn Saud, s'ha desenvolupat fins arribar a ésser el cap del món islàmic. Per satisfacció dels italians, Ibn Saud evità tota intervenció durant la guerra italo-etiòpia. Àràbia es va mantenir completament tranquil·la. L'agradament de Mussolini no es féu esperar: envià com a regal a Ibn Saud una quantitat d'avions, i també una màquina trimotor «Capernaum». Aquests avions són pilotats per aviadors àrabs que completaren el seu aprenentatge a l'Acadèmia d'Aviació Italiana. Ja l'any 1929 es concertà entre Itàlia i el Yemen un tractat d'amistat en el qual Itàlia va saber assegurar-se àmplies concessions comercials. Aquest tractat ha estat renovat l'any passat en les mateixes condicions.

Es veu clar: Itàlia procura per tots els mitjans obtenir la confiança del món islàmic, especialment dels països àrabs. Els objectius de la política islàmica italiana no es reduïxen de cap de les maneres al seu propi imperi colonial.

El reoel despertat per les declaracions pro-islamiques de Mussolini en el món àrab, permet reconèixer que els àrabs, malgrat tot la seva vivacitat oriental, no deixen d'ésser polítics intel·ligents en el contrari de les potències europees en el veí Orient. Acceptaran també amb agrament les manifestacions de simpatia que els depenja Mussolini, però són prou autònoms per valorar-les com una jugada d'escacs antibritànica, que els ofereix l'oportunitat d'augmentar la seva llibertat de moviment. La disposició d'acceptar manifestacions de simpatia troba el seu límit en la voluntat de no acceptar sota cap concepte la separació del predomini britànic a l'Orient del predomini d'una altra qualsevol potència europea. Es pot assegurar, sense temor d'equivocació, que allí on els àrabs encara no poden procedir de l'ajut d'una potència europea, preferixen la «Pau Britànica».

El comentari de la Premsa àrab en el Caire i Bagdad, Damasc

i Beirut, no deixaven entreveure de cap manera que els àrabs estirpessin la mà que els estenia Mussolini. L'influent diari «Al Ahlia, de Bagdad, cridà l'atenció sobre la gran importància que tenia la visita de l'emir Saud, fill del rei Ibn Saud, a Bagdad, per a la creació d'un front únic de tots els països àrabs en la lluita contra l'imperialisme. En connexió amb això, valorà el diari també el reconeixement pro-islàmic d'Itàlia com una acció netament propagandista. A Damasc i Beirut fins arribà la Premsa àrabe a designar com a ridícul i falsos els objectius oficials de Mussolini. No menys reservats es mostraren en El Caire, per bé que no es realitzaren els elogis per l'actitud tolerant de l'administració colonial italiana vers el mahometanisme. Egipte, després de la guerra d'Itàlia a l'est africà, se sent com un gra entre dues pedres de molí: el nord-est i el sud-est limita Egipte amb l'imperi colonial italià. Itàlia no sols limita amb la frontera occidental d'Egipte, sinó també amb la frontera oriental del Sudan anglo-egipci. A més a més d'això, Itàlia té ara al seu poder el lac Tana, de qual el Nil extreu gran part del seu corrent d'aigua. I que pot arribar a tenir extraordinària importància en la regulació futura d'aquest riu. Egipte es veu obligat a un arrançament amb Itàlia, i fòssament desitja que desapareguen d'una vegada les diferències que hi ha en les relacions anglo-italianes. Per cert que això no va impedir que la Premsa egípcia s'identifiqués amb la postura adoptada pel sheik Mustafa El Maraghi amb respecte a Líbia. El sheik declarà que l'islam no buscava protecció. Mai no podria ésser protector de l'islam un que no fos mahometà. Mai més no tornaria l'islam a lliurar la seva força, la seva epaña i la seva fe a un altre poder que no fos l'islam mateix.

PRENONS BRITANICS EN LLIBERTAT

Londres, 2. — Constatant a una pregunta que li ha estat dirigida en el Cançó de la Comuna, el senyor Eden declarà que, segons les notícies que obraven a poder del Govern, tots els presoners britànics dels quals tenia notícia que es trobaven a poder de Franco, gaudirien de llibertat. — Cosmos.

NOMS ESPANYOLS A «CAMIERS NEGRES» ITALIANES

Roma, 2. — Per decisió de l'autoritat fiscal, seran donats a diversos grups de camiers negres els noms de Málaga, Guadalajara, Bilbao i Santander. — Cosmos.

Escandinaus — on la naturalesa és aspra —, aconsellà el celibat, el retard del matrimoni i tenir pocs fills.

En edicions successives amplia l'assaig i volgué demostrar el que, de bon principi, havia donat com a hipòtesi. Digué que si no s'adoptava al fre preventiu sobrevindria el fre repressiu — guerres, plagues, etc. — Però, al Mò, la seva tesi agafà una desviació fatal; es van acceptar les premisses; no els conseqüències morals.

Contra els qui afirmaven que el malthusianisme era passatger — una conseqüència de l'organització dels Estats —, ell afirmà que era una llei fatal, de la mateixa manera que ho és la de la gravetat. Aquesta llei natural — digué —, obeeint l'instint, que en el fons és egoisme, tendeix a perdurar i, per tant, la població, a doblar-se i a doblar-se repetidament, mentre les subsistències no doblen amb igual freqüència.

Com a construcció lògica, la teoria de Malthus és bona i no es pot combatre per inducció. Ell no podia preveure el que ha vingut més tard. L'Argentina,

només es pot aplicar a aquell període, i que hi té o hi troba la fi.

Nitti deia, a les darreries del segle XIX: "En els temps actuals hem reconegut a cada nou nat una sèrie de drets: la societat s'encarrega de reconèixer-li el dret a la vida, el d'educar-lo, d'instruir-lo, de proporcionar-li feina i sustentació. ¿Seria lògic que aquesta societat no sabés, si més no, si pot augmentar o no aquesta nova càrrega, o si l'ha de deixar regulada segons el caprici i l'atzar? Les classes dites elevades s'imposen restriccions més o menys greus; però les populars es llancen a la procreació sense cap fre. S'efectua una nova selecció a la inversa, puix que les classes superiors — superiors per educació i cultura — són les que es reproduïxen menys. Davant d'aquests problemes el "laissez-faire" fóra un error: no és possible admetre que cada home tingui dret a donar al Mò i de sotmetre a la tutela de la societat tots els fills que vulgui."

Al marge de totes aquestes teories i solament com a conseqüència d'un sen-

zades, no destrueix la tesi, puix que les condicions de desenvolupament són molt distintes, i aquesta aparent anomalia és deguda a la desigualtat de condicions. Quan la terra estigui completament habitada, quan estigui totalment cultivada en les regions que ho poden ésser, quan la intel·ligència de l'home i els seus sentiments s'hagin desenvolupat suficientment per a adaptar-se a la vida social, és de suposar que cessarà l'augment de la població, puix que aquesta abundor no tindrà raó d'ésser. Per arribar a formar aquesta societat harmònica s'efectuen nombrosos canvis socials i orgànics que obren continuament i per influència mútua, a fi que cada un dels factors que compon la societat estigui completament adaptat a la seva funció peculiar."

Marx sostenia que només hi havia una llei abstracta de població per als animals i les plantes, mentre uns i altres no sofrissin la influència de l'home, i que a cada període històric correspon una llei distinta de població; llei que

Austràlia i el Canadà han demostrat que es podia nodrir una població enormement superior a la que llavors existia. No podia preveure els progressos de la tècnica, ni l'estabilització de preus, ni altres avenços.

Els geògrafs ens parlen encara de les immenses reserves del Brasil i de l'Àfrica Central, per exemple.

Hem de creure que Malthus no volgué establir unes dades exactes, sinó raonar d'una manera fàcil d'entendre, tot exagerant certs aspectes per a fer-ho més evident.

Els impugnadors de la seva teoria van dir que, en cessar l'augment de població, desapareixia l'estímul de l'activitat dels homes. I és innegable que el tremp i la força física són estimulats pels obstacles. Però no podem oblidar que si dels qui lluiten des de baix, impel·lits per la necessitat, en surten homes genials i cèlebres, també en surten d'empobrits i d'esgotats. I no seria lògic bastir teories damunt de casos excepcionals.

A més, quan l'individu no lluita per

Informació orgànica

CAL ANAR DE BAIX A D'ALT

Ja mateix vaig dir que no calia de parlar més de la unitat, i potser si no se'n recorda...

En aquest moment de lluita aferrada contra l'enemic que envesteix sense miraments ni contencions...

Nomes la política dels visors en aquesta momentosa pel que fa a la de semblar dissonància entre els treballadors...

La nostra unitat d'acció és eminentment necessària; però, en fer-ho, cal que aquesta unitat no ha d'implorar ni la més mínima renúncia en el nostre pla ideològic...

Per la F. L. de GG AA. de Barcelona. — El secretari.

UNIO DE COOPERADORS DE BARCELONA

El diumenge, dia 5, a les quatre de la tarda, tindrà lloc al carrer de Premià, 13 i 15 (Bants), un gran festival benèfic organitzat per la Subsecció de Pintors, Associació Infantil i l'Ateneu Anarquista "Els d'Avui" i els d'Avui, a benefici dels orfes de la metralla feixista.

Programa: "Robo en depòsit", pel grup artístic Floral. "Tot per un níquel", pel grup València "El Turia", i concert per acompanyia artística.

Per humanitat, assistiu a aquest magnífic festival. Invitaré: una peseta.

PERVENIR

La millor revista infantil. Demà es passarà a la venda el segon número.

AL SINDICAT UNIC DEL RAM DE L'ALIMENTACIO

Prenem la ploma en companyia de la companyia de transmissions de la 25.ª Divisió, 113.ª Brigada Mixta, per a adreçar una cordial salutació a tots els treballadors en general i, en especial, manifestar-vos la necessitat de fer la unitat total (tan recomanada però no aconseguida) de totes les Sindicals i partides polítiques i la penetració del Front i la Reguarda per tal de poder assolir la victòria final sobre aquesta bestia feixista i erodir que és el feixisme.

En imprescindible, camarades, i necessari, que es pugui a fer-ho; si pot ésser avui, no deixar-ho per a demà, i no cessar esforços ni sacrificis, car al Front únicament tenim una consigna i una sola via: guanyar la guerra!

Aquesta ha d'ésser la vostra; si treballen tot el que calgui i ens unim tots, podem a la fi estar lliures d'aquesta bèstia que s'ha portat a l'extermini total de tot el proletariats unit. (Per la unitat del Front amb la Reguarda política) (Per l'atacament definitiu del feixisme, fins a vèncer o morir!) Unió, unitat, unitat, unitat!

Alcorça, 18 novembre 1937. Signes: Lluís Llavenera, C. N. T.; A. Martínez, C. N. T.; Ramon Aparicio, C. N. T.; Francesc Salasón, C. N. T.; A. Dàres, U. G. T.; Llàtzer Gómez, C. N. T.; Tomàs Gutiérrez, U. G. T.; T. Lafuente, U. G. T.; Miquel Mercadé, C. N. T.; Joan Mariona, U. G. T.; J. Andreu, U. G. T.; Josep Còms, U. G. T.; Joan Garcia, U. G. T.; Jordi Moya, U. G. T.; M. Fontanals, U. G. T.

JOVENTUTS LLIBERTARIES D'ESPECTACLES PUBLICS

66n convocats tots els afiliats a aquestes Joventuts a l'assemblea general que tindrà lloc el dissabte, a les deu del matí, al nostre estatge social.

AGRUPECIO ANARQUISTA "ELS D'AVUI" I "ELS D'AVUI"

una ni pels altres; per això la unitat efectiva ha de venir de baix. Ha de venir, és de REA-LITZAR, no se'n pot parlar.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

FRANCESC FERRER. — El tercer índex, Documental, Reportatge, Catifa i Dibuix.

ESPECTACLES

El Cinema

SEMANA DEL 29 DE NOVENBRE AL 5 DE DESEMBRE

LAITIANA. — Una noia en un barri de Sevilla.

NEW YORK. — Gracia i simplicitat. Crimen i castigo. El tren de les 5.45.

BORG. — Eschadno estudiantil. Atenció, se'nfora! I Donde menos se piensa.

MISTRAL. — Alma de gaucho. La ciutat de cartón i Carolina.

PRINCIPAL. — Eschadno estudiantil. Atenció, se'nfora! I Donde menos se piensa i Amenza.

CINEMA. — Al Estel sin rumbo. 265 nocches en Hollywood i Catifa.

MIRIA. — Eschadno estudiantil. Cuando el amor suena. Crimen i castigo.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

El Teatre

FUNCIONS PER A AVUI, NIT, A LES 10, I DEMÀ, TARDÀ, A LES 8 I NIT, A LES 10

AFOL-LO. — Companyia de drames socials. NIT, demà, tardà i nit. "Abajo las armas!"

BARCELONA. — Companyia de comèdia castellana. NIT, demà, tardà i nit. "La jaula de la reina"

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

FUTBOL

L'INEXCUSABLE INCIDENT EN EL PARTIT EUROPA-BADALONA

Conèixer els lectors de "Catalunya" el nostre criteri sobre aquest afer. Repetim avui que l'actuació de "valents" dels elements d'un equip — això actuat en el camp de la mateixa manera que en qualsevol altra circumstància de futbol civil — és del tot inexcusable i molt intolerable.

NOU. — Companyia lírica castellana. NIT, demà, tardà, "Los de Aragón" i "Las clavetas". NIT, l'òpera "Marina".

PRINCIPAL PALACE. — Companyia de comèdia castellana. NIT, demà, tardà, "La prudencia". Demà, tardà, "Mi cocinera". NIT, "La prudencia".

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

En fin, que la Federació hagi de pagar la plaça. Però si no se decideix a ser, que s'hi posi un equip — això actuat en el camp de la mateixa manera que en qualsevol altra circumstància de futbol civil — és del tot inexcusable i molt intolerable.

NOU. — Companyia lírica castellana. NIT, demà, tardà, "Los de Aragón" i "Las clavetas". NIT, l'òpera "Marina".

PRINCIPAL PALACE. — Companyia de comèdia castellana. NIT, demà, tardà, "La prudencia". Demà, tardà, "Mi cocinera". NIT, "La prudencia".

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

Al fin y al cabo, hay una solución definitiva. Pasaría a cuestión de pesos políticos. Lo que se hace con cualquier ciudadano que en la calle promueve disturbios o ataca a alguien, ¿por qué no hacer lo con los futbolistas? Con la agravante de que alteran un espectáculo, para el que ha pagado el público. Esto se notaría en quince días de cárcel. Y como que si no pedimos la supresión del espectáculo futbolístico es porque, mientras quede uno que sea un deportista, hay que procurar que los demás vayan por la senda de la corrección y que todos lleguen a serlo.

NOU. — Companyia lírica castellana. NIT, demà, tardà, "Los de Aragón" i "Las clavetas". NIT, l'òpera "Marina".

PRINCIPAL PALACE. — Companyia de comèdia castellana. NIT, demà, tardà, "La prudencia". Demà, tardà, "Mi cocinera". NIT, "La prudencia".

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

AVENIDA I KURSAAL. — Deseo. Candidata a millonaria i Rosa del rancho.

ARINAS. — Oro en el Pacifico. Una familia en peligro. El secreto del castillo. Còmica i Varietat musical.

ODRON. — Clave de luna en el fugitivo de la Isla del Diablo i Crimen i castigo.

COLON. — Dos nocches (en espagnol). Gedeon, Trampes i Varietats. Còmica i Documental.

ATLETISME

ELS CAMPIONATS D'EUROPA DE L'ANY 1938

La Comissió d'organització dels campionats d'Europa de 1938 ha obtingut l'aprovació del Comitè permanent dels dies 2, 4 i 5 de setembre de l'any passat per a la seva celebració. Les proves disputades seran les següents: 100 m., 200 m., 400 m., 800 m., 1.600 m., 3.200 m., 6.400 m., 12.800 m., 25.600 m., 51.200 m., 100 m. llarg, 200 m. llarg, 400 m. llarg, 800 m. llarg, 1.600 m. llarg, 3.200 m. llarg, 6.400 m. llarg, 12.800 m. llarg, 25.600 m. llarg, 51.200 m. llarg, 100 m. llarg, 200 m. llarg, 400 m. llarg, 800 m. llarg, 1.600 m. llarg, 3.200 m. llarg, 6.400 m. llarg, 12.800 m. llarg, 25.600 m. llarg, 51.200 m. llarg.

MOTOR

EL MOTOCICLISTA ALEMANY ERNST HENNE BODA A 275.303 PER HORA I S'ADJUDICA DOTZE RECORDS DEL MON

Per un temps que els alemanys no paren de treballar i lamentablement per a molta gent, trobaran els referents a les activitats de pilots aviadors alemanys actuant en proves de velocitat amb un èxit remarcable, com abans havien fet referència de les esportistes aconseguides durant la setmana de records en el camp de Motor Terrestre, damunt l'altiplan de Darmstadt a Frankfurt del Mejn.

Arts havem d'ocupar-nos de les sensacionals proves realitzades pel conegut especialista Ernst Henne, qui ha aconseguit una velocitat horària de 275.303 quilòmetres per hores i s'ha adjudicat el fantàstic nombre de 12 records del món. La major part dels quals, no la pot pagar, havien estat establerts per l'italià Taruffi, amb una màquina perfidada, naturalment.

La superformosa de Henne té val el detall. Pilotant una màquina de 206 c.c., perfidada, el M. W. — Bayerische Motor-Werke — diumenge passat, sobre la senda autòrta de Frankfurt del Mejn, Henne ha realitzat els temps següents: Quilòmetre llançat: 12 a 28.100 Mitjana de 273 quilòmetres 103. Milla llançada: 206 a 275.303 Mitjana de 275.303 5 quilòmetres llançat: 1 m. 5 a 58.100 Mitjana: 270.473 10 milles llançades: 1 m. 52 a 28.100 Mitjana: 258.229 quilòmetres per hora.

Aquesta superformosa comporta l'adjectiu de 12 records del món, guita que les màquines acabades en milers de la classe C. — 200 c.c. — són vàlides per a les de cilindrades superiors. 150 c.c., classe D i de 1.000, classe E. Detrem dit que pasat tota els records que han passat a poder d'Henne pertanyen a Taruffi. Tota unitat un. El del quilòmetre llançat, record establert, amb una moto de 1.000 c.c. per l'italià Ferruccio, en una thorough superior, en 12 a 115.100, a 273 quilòmetres.

CULTURA

CURSOS DE LLENGUA ANGLESA, FRANCESA I RUSA

El Sindicat Unic de l'Ensenyament i Professors Liberals, val el nombre de matriculats a les classes d'anglès i francès, avui tota és interessant que el proper dia 6 de desembre començaran, i per tant invita tots els que hi vulguin assistir a matricular-se'n immediatament. Al mateix temps, continua oberta la matrícula al curs de rus dirigit pel professor nadiu Masia; aquestes lliçons se donen els dijous, dimecres i divendres, de 8 a 10 del matí de cada dia.

PROGRÀM DE LA MATRICULA DE LA FACULTAT DE CIÈNCIES JURÍDIQUES, POLITIQUES I ECONÒMIQUES

Ha estat prorrogat el termini de matrícula d'aquesta Facultat fins al dia 9 de current.

INSTITUT D'ADAPTACIO PROFESSIONAL DE LA DONA

Totes les mobilitzades inscrites a la secció de Comerç i Administració que es consideren preparades en la llengua catalana o castellana, són convidades a presentar-se al proper diumenge, dia 4, a les deu de la tarda, a l'Institut Psicològic de la Generalitat, Urgell, 187, per tal d'ésser sotmeses a una prova d'aptitud.

INSTITUT DE FISIOLÒGIA

Demà, divendres, dia 2, a les deu del matí, a la sala de demostracions de l'Institut de Fisiologia (Facultat de Medicina), obrirà lloc la sèrie d'Exposició del curs sobre qüestions relacionades amb la fisiologia experimental. Hèu que participaran els doctors J. M. Bellón i Cristòfol Orlitz.

SUBSCRIPCIONS

Barcelona, un any ... Ptas. 250

Pentecosta, un trimestre ... 10'00

Amèrica i Filipines, trimestre ... 10'00

Els altres països, trimestre ... 15'00

NUMERO SOLT: 15 CENTIMS

CATALUNYA

ORGAN REGIONAL DE LA CONFEDERACIÓ

NACIONAL DEL TREBALL D'ESPANYA

Barcelona, dijous, 2 de desembre 1937

ANY I

NUMERO 243

LA RETIRADA DE VOLUNTARIS, ELS DRETS DE BEL·LIGERANT I EL CONTROL

Nota que l'encarregat de negocis de l'Am-baixada britànica, complint l'encàrrec del seu Govern, ha lliurat al Govern espanyol amb data 6 de novembre, transmetent acord adoptat en la sessió plenària del Comitè de no intervenció

"Distingitíssim señor: Obideciendo instrucciones del Ministerio de Negocios Extranjeros de S. M. britànica, tengo el honor de informar a V. E. que en una sesión plenaria del Comité Internacional de No Intervención, se tomó el siguiente acuerdo y se decidió pedir al Gobierno del

Reino Unido que lo comunicase al Gobierno español y a las autoridades rebeldes un acuerdo cuyo texto es el siguiente:

"El Comité Internacional de No Intervención ha acordado aceptar los nueve puntos del plan del Gobierno del Reino Unido, de fecha 14 de julio de 1937, que trata de la retirada de los voluntarios, de la concesión de los derechos de beligerante y del problema del Control, con las medidas adicionales que se juzgan necesarias para hacer plenamente efectivo el Control, teniendo en cuenta especialmente las proposiciones sobre este punto contenidas en el informe Van Duin-Hemming. El Comité ha acordado además:

(1) Que se autorice al presidente a ponerse inmediatamente en contacto con la autoridad de ambas partes contendientes en España, con el propósito de obtener su asentimiento en la fecha más rápida posible, a las siguientes proposiciones:

(a) Las autoridades de ambas partes contendientes deberán convenir en cooperar a la retirada, bajo la vigilancia internacional, de todas las personas que participen en el presente conflicto y que no sean de nacionalidad española, o que sean de nacionalidad no española, ni procedentes de España en julio de 1936, tal como se define en el octavo informe del Subcomité Técnico-consultivo, núm. 3 (documento N.º 26 325).

(b) Que se nombren dos comisionados, uno para cada una de las partes contendientes en España, con el siguiente objeto:

(i) Calcular en unión de las autoridades españolas competentes el número total de nacionales no españoles (según se define en el parágrafo a) que habrán de ser retirados e informar lo más rápidamente posible al Comité de No Intervención acerca del resultado de esta gestión.

(ii) Estipular con las autoridades competentes españolas y de acuerdo con los principios consignados en el indicado informe del Subcomité Técnico-consultivo, incluido en el apartado (a), los oportunos acuerdos para la retirada de España de los no españoles, según se definen en dicho informe.

(iii) Realizar en la forma que determine el Comité de No Intervención la retirada de dichos nacionales no españoles en proporción al número de los mismos que sirvan en cada una de las partes contendientes.

(2) Que al procurar la conformidad de las autoridades de ambas partes contendientes en España, a las proposiciones contenidas en el párrafo (1), arriba citado, el presidente les informará de que cada uno de los Gobiernos participantes concederá derechos de beligerancia a las dos partes contendientes en España, en la extensión y con las condiciones consignadas en los párrafos 3 y 8 (III) del plan propuesto por el Gobierno del Reino Unido en julio de 1937.

(3) Que a partir de una fecha que determinará el Comité de no intervención y que deberá preceder un poco tiempo al comienzo de la retirada de España de los no españoles se restablecerá y se fortalecerá la vigilancia de las fronteras, tanto franco-española como hispano-portuguesa, y al mismo tiempo se adoptarán medidas para hacer aún más eficaz el plan de vigilancia marítima de la manera que se indica en el preámbulo del presente acuerdo.

(4) Que cada uno de los Gobiernos participantes facilitará al otro todo el material de guerra, comprendido en el convenio de no intervención, así como los depósitos de municiones no españolas que se propongan dirigirse a España a fin de tomar parte en el presente conflicto.

(5) Que, en tanto se reciba la respuesta de las dos partes en España, el Subcomité continuará examinando las cuestiones en concreto surgidas fuera de la ejecución de las distintas partes que puedan ser consideradas en el futuro, a fin de poder ser resueltas mediante prácticas para adelantar la solución que pudiera surgir del hecho de que un Gobierno se abstenga de aceptar las estipulaciones de la resolución referente a los derechos de beligerante y que el resultado de este examen pueda ser presentado al Comité Internacional para su resolución, así como en otros asuntos, a fin de obtener un plan que pueda ser puesto en ejecución tan pronto como sea posible, siendo este el primer paso que permita el envío de las dos Comisiones a España.

En conformidad con los preceptos de la Sección (a) de las resoluciones suplementarias precedentes y

sujejo a la calificación por parte de ciertos Gobiernos, como se indica anteriormente, los Gobiernos representados en el Comité han acordado sus reservas cada una de las partes de la resolución, cuyo texto se contiene en el apartado (1) arriba mencionado.

(a) El Gobierno de la U. R. S. S. ha aceptado la resolución con las excepciones indicadas arriba, es decir, el preámbulo y sección (2), referente a conceder los derechos de beligerancia, sobre lo cual la representación del Gobierno de la U. R. S. S. ha hecho una declaración de abstención.

(b) Los Gobiernos de Albania, Austria, Alemania, Hungría, Italia y Portugal han aceptado cada una de las partes del acuerdo sin reservas, siempre que cada parte de dicho acuerdo sea aceptada también por parte de cada uno de los Gobiernos pertenecientes al Comité de no intervención a alternativamente, que se remita un acuerdo tal como se consigna en la sección (b) de la resolución suplementaria.

Con referencia a los documentos referidos al apartado (1) arriba indicado, transmitire a Su Excelencia copia de los ocho informes del Comité de técnicos del Subcomité núm. 3 (Documento N.º 26 325), la cual me ha sido enviada desde Londres por correo, pero aún no ha llegado, y al estimar que las

(Seguirá a la página 8)

Franco. — Ha anat bé?...
L'altre. — Sí; l'enemic fuig...
Franco. — Cap a on?...
L'altre. — Ah!... Camí de Salamanca.

Sacrifici, equitat i mà de ferro

El desgavell que comporta el treball d'un poble que lluita aferrissadament i fa ofrena de la seva sang generosa, a canvi d'obtenir la llibertat, no dona pas dret als seus directors, ni a ningú, de tenir abandonada la tasca ineludible d'ordenar i vetllar la distribució de la producció en tots els rams, i molt particularment en allò que fa referència als queviures, per tal com la seva bona distribució fa possible el desballestament total de les campanyes maniobres, fetes a cau d'orella que desdoga certa gent sospitosa i ben sovint interessada a alimentar el disgust a la reraguarda, sempre aprofitant-se, no cal pas dir-ho, de la petita mentalitat de bon nombre de gent, la illudició de la qual és solament satisfere l'estomac.

Cal escampar a tot vent i en potents altaveus, per al qual s'hagués oblidat, aquella veritat repetida altre temps a casa nostra: «Poble que mereix ésser lliure, quan no li ho donen, s'ho guanya». Aquest, justament, és el cas que vivim tots els veritables espanyols, davant del tracte inhumà i humiliant que ens donen les democràcies capitalistes d'arreu del Món. No obstant, però, i per sobre de tot i de tot-hom, el poble hispànic vol ésser lliure, i ho serà per voluntat pròpia, car amb aquest afany i coratge lluita del 19 de juliol del 1936 ençà, en contra de tota aqueixa unió de factors opacats al nostre redreçament, vers l'obra progressiva de cultura i civilització que portem a terme.

Ara bé; no val a dir solament que volem ésser lliures; cal també demostrar-ho; i això es demostra amb feits; i els feits són únicament el sacrifici i l'heroisme, elevats al seu grau màxim. Parlem per la reraguarda, tant que els companys que lluiten en els fronts, aquest sacrifici el fan amb escreix des del començament de la lluita.

La llibertat no s'obté pel sol fet de dir que la volem; s'obté renunciament, mentre i tant duci la lluita, a tot, absolutament a tot, patint fam si cal, i anant esparatsats si les circumstàncies així o exigeixen; fent possible, cada dia més, la consolidació de les nostres posicions de victòria sobre l'enemic, la qual cosa farà que, a no trigar gaire, assolim el triomf definitiu.

tiu i gaudim d'allò que tots diem estimar: la llibertat. Les murmuracions i les crítiques, doncs, que pugui haver-hi s'han d'acabar com sigui entre els qui es diuen antifeixistes; i sols l'afany de vèncer, imponent-nos tots els sacrificis, és el que ha d'imperar, fent possible així la tasca urgent i obligada que, en justa reciprocitat a aquest sacrifici, els capdavanters del nostre poble tenen el deure d'imposar a tots els especuladors que juguen amb la fam del poble i amb el derroscament a la reraguarda.

Cal acabar amb aquests éssers repugnants que resten indiferents a la tragèdia que vivim i als quals sols preocupa l'ambició personal del negoci que realitzen, avui xop de sang. Hem de tenir coratge de tractar-los com a feres i accorralar-los, o exterminar-los, si és que no volem que ells continuïn xuclant la sang del poble, que lluita i es sacrifica.

Ah!, però corresponent amb tot això, cal que simultàniament amb aquesta neteja social i orgànica amb tota cura la distribució equitativa de tots els productes alimentatiosos, ún-

ca manera que permetrà acabar els privilegis, sempre enutjosos, i més en circumstàncies com les presents; i així estimularem l'esperit heroic del poble antifeixista, que sap que el sacrifici és qüestió d'autodisciplina, la qual ell ja admet, però sense distinció de cap mena; això és, de dalt a baix; i solament quan el poble veurà, un dia i un altre dia, que qui té el deure de vetllar per la bona marxa de l'esmentada distribució ho fa sense privilegis i racionalment, i que a cadascú li toca poc si n'hi ha poc, i n'hi donen a dojo si n'hi ha en abundor, respondrà com cal i com es mereixen els nostres germans que lluiten i cauen i moren o triomfen a les trinxeres.

De cap manera no pot tolerar-se, sigui què sigui, que els uns ho tinguin tot i els altres no gaudixin de res, i encara, que molts especulin amb la sang i amb la mort, i amb la vida dels qui la donen o estan disposats a donar-la per la llibertat i l'honor del nostre poble, que és l'honor i la llibertat i la vida de tots els homes i de tots els pobles.

Antoni MARCO

— ¿Voldrieu fer-me la mercè de no fer tant de soroll? Treballeu bé, home...!

(De «Moustiques»)

CRIST ENTRE ELS FACCIOSOS

El Rabi de Galilea és home de poca sort. Segons diuen, ell prou va intentar de redimir els altres pel sacrifici de la seva persona, però ha tingut la pega consagrada que els negociants de fets més o menys històrics agafessin l'exclusiva del sucres, i de venturós que podia ésser. Han fet esdevenir la calamitat més gran i de més durada que ha sofert l'especie humana. Per anar bé, Crist devia negar-se a néixer, i si és producte d'invent, el que podia fer-ho, tenia l'obligació d'escanyar l'inventor de la imatge sjesocrístiana, en el just moment d'infantar-lo a la mare.

Ja fa massa anys que dura, la tràgica farsa. Sempre la bondat del profeta per davant; i el fariseu, el turme-tador i el jaisita al darrera. La figuració del bé, i el mal pròpiament dit, sempre deuen haver estat la mateixa cosa. La faç del religiós sense estranyes sempre ha presentat les característiques de la hipocrisia; es ven que l'educació monàstica li donà al rostre un bany de maldat dissimulada.

També el lèxic fràsc, a força de voler ésser melós i persuasiv, ensenya l'orella per tal com la parança que flueix de la convicció i de la bondat natural de l'home surt espontània i vigorosa, perquè mai no necessita de les preparacions especuladores, i encara menys del fingiment. Si el pobre Crist hagués passat pel Món, i hagués topat amb la fauna fràsc, és ben segur que hauria inventat la pistola per a donar-se el gust d'ésser, també, el precursor dels que després s'han clavat un tret al cap.

Es inútil parlar, a hores d'ara, del mal que han fet els religiosos, sempre exhibint per senyera el esgrat cor de Jesús. Serà que de cor no en tenen, o serà perquè l'exhibició d'aquesta viscera inspira confiança perquè es senyal de bons sentiments. El cas positiu és que els oficiants catòlics s'han cansat, durant el pas dels segles, d'exhibir cors de pedra i de fusta i de guix, perquè dels de carni i sang en totes les èpoques n'han anat escassos.

Ara mateix, voldriem saber com els capellans franquistes compaginen els principis del cristianisme amb les coltellades que els soldats que cada dos per tres beneixen claven a la carn viva de les seves indefenses víctimes; voldriem saber quina relació guarda el cafeínes de l'església cristiana amb la persecució ferotge que sofririen els dissortats que en terres franquistes (terres robades a la sobirania nacional) són classificats d'anarquistes, de comunistes, de republicans, de francmaçons; tant voldriem saber, però, que ja veiem com, amb gest irat,

el primer feixista que campa per arí, amb un respecte que no mereix, ens engega a Salamanca, no perquè allí ens asabentim de les coses que ens preocupen, sinó perquè ens passen per la simola, perquè fessin de la nostra pell el que de la seva no fem nosaltres.

Si Crist predicava la pau, ¿per què el cardenal Segura provoca i santifica la guerra? Si l'estadant del Sant Sepulcre practicava la caritat i les bones obres, ¿per què els qui segueixen la seva comúnia roben el que poden i propaguen la misèria? Si el saltare foragitava del temple els precursors de la segris, ¿per què els comerciants de l'església catòlica devoren el temple i devorant, amb la fam de riqueses que senten, el Món sencer? Si el fill del Josep fuster i de la Marçeta, quan el bufetejaven d'una galta narava l'altra, ¿per què els facciosos espanyols, emparats i beneïts de Roma, peguen, maten, enenen, roben i destrueixen el que poden, sense que ningú els hagi donat molins per a procedir de manera tan cruel i salvatge?

Si Crist es trobés —el pobre!— per terres de Salamanca, passaria també les hores d'amargura si no saludés a la romana, si no marxés el pas militar, si no celebrés, amb riallades d'idiota, les vides que els fills de Mahonia practiquen en la carn de la dona espanyola; si no s'humiliés —el pobre jueu!— al pas de les potes ferrades dels homes que caminen com els ànecs; si no aplaudís, encara que fos sense ganes, les ridicules exageracions i les trompeteries exordidores i molestoses de la gent més immoral i estúpida de la que fou interessant Itàlia... ah pobre d'ell!

Es cert que en el nostre terreny lluminós se n'han trossejat a milers de Cristos... en imatge, i de cors limitats a la fusta, al bronze i al marbre. Però si el Crist exhibit i, esferit, passés als nostres regions, incendiària i tot, anticatòlic i tot, qualsevol de nosaltres el portaria a la llar pròpia per a compartir amb ell el mos de pa i la mica de treuada que tingüés, amb plena cordialitat.

Perquè, el que ens sobra, als antifeixistes, és cor; però no de pedruscall, de fusta, de guix ni de llana; sinó de pasta humana, igual, exactament igual que aquells que els feixistes arrenquen en calent del cos torturat dels pobres germans nostres —veritables Cristos vivents— que han passat per la immensa dissort de caure a les urpes dels botxins ben vistos dels dos poders radicats a Roma.

JOAN DEL PI